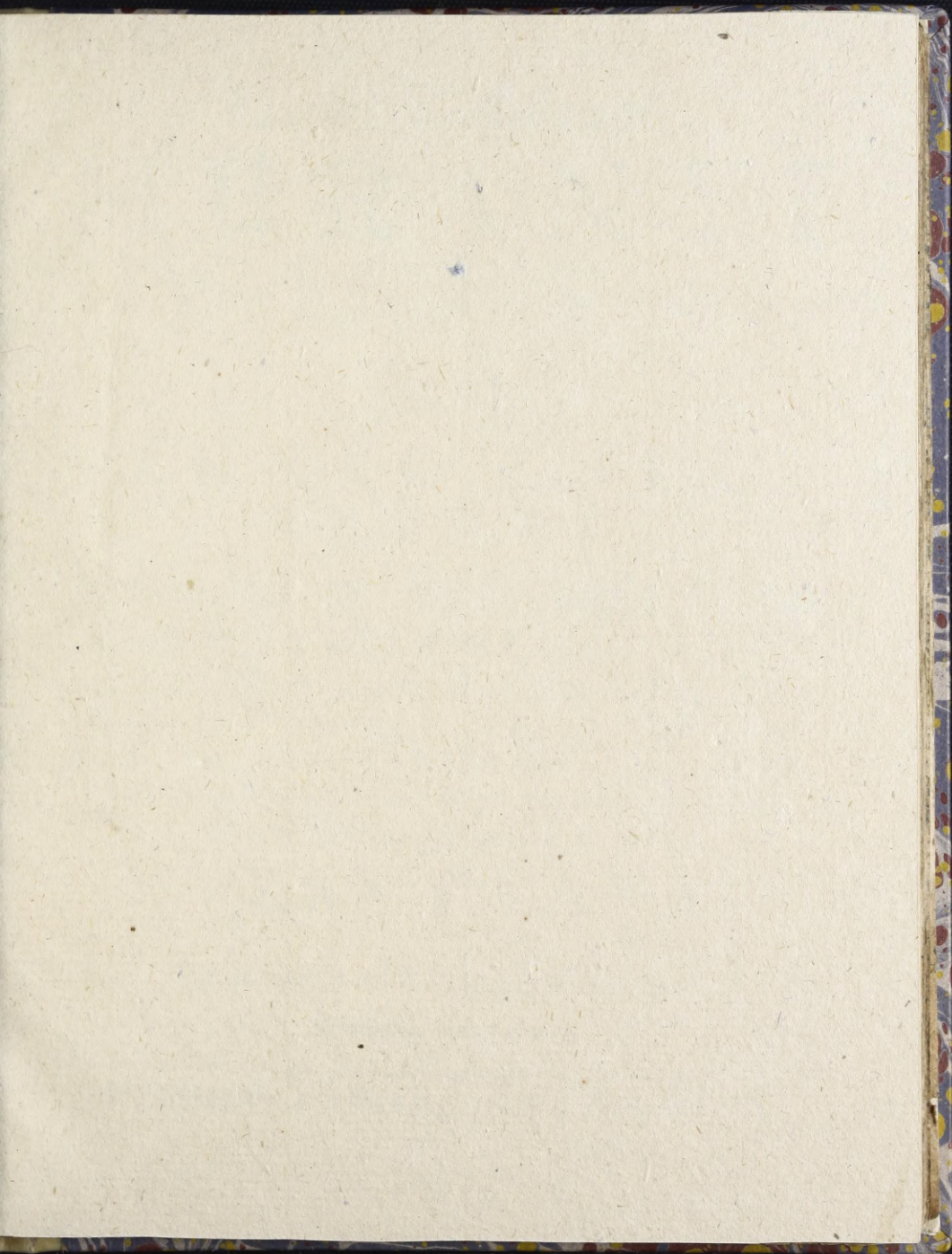

R M K T. 1014

Márfal Társolkodó
MURANYI
V E N V S.

Avagy
ANNAK EMLÉ-
K E Z E T E.

Miképpen az Méltóságos Groff
Hadádi **WESSELENI FERENCZ**,
Mágyar Ország Palatinussa akkor Füleki fő Ka-
pitány, az Tékénteres, és Nagyságos Groff Rima-
Szécsi, **SZECSI MARIA** Alzfzonyal, jövődö-
beli házasságokrul való titkos vegezése által csu-
dálatos képen meg - vette az hires

MVRANYVARAT

Iratot ugyan az ő Nágok. Komornikja

Gyöngösi István által.

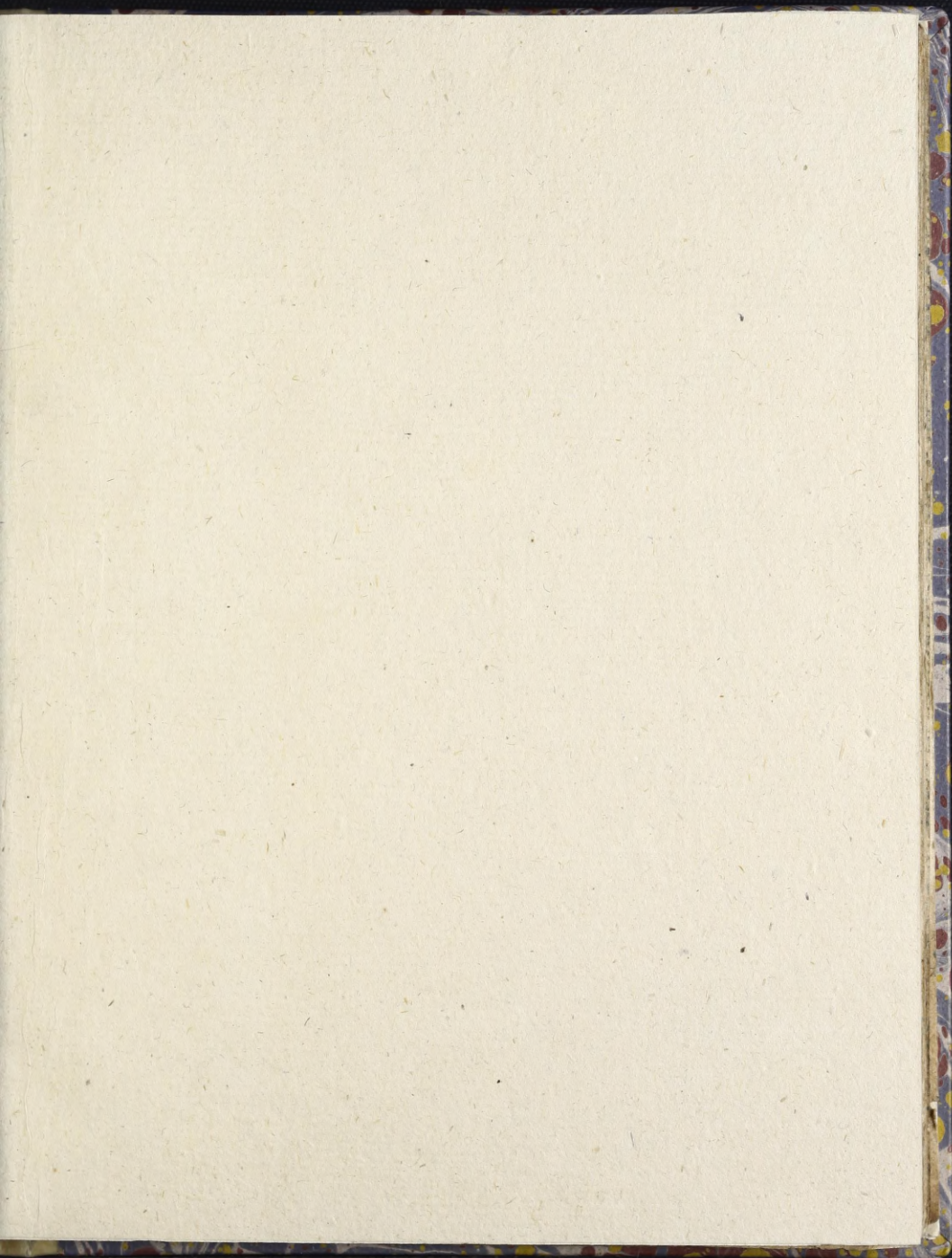

Nyomtatták **KASSÁN**, 1664 Elztendőben.

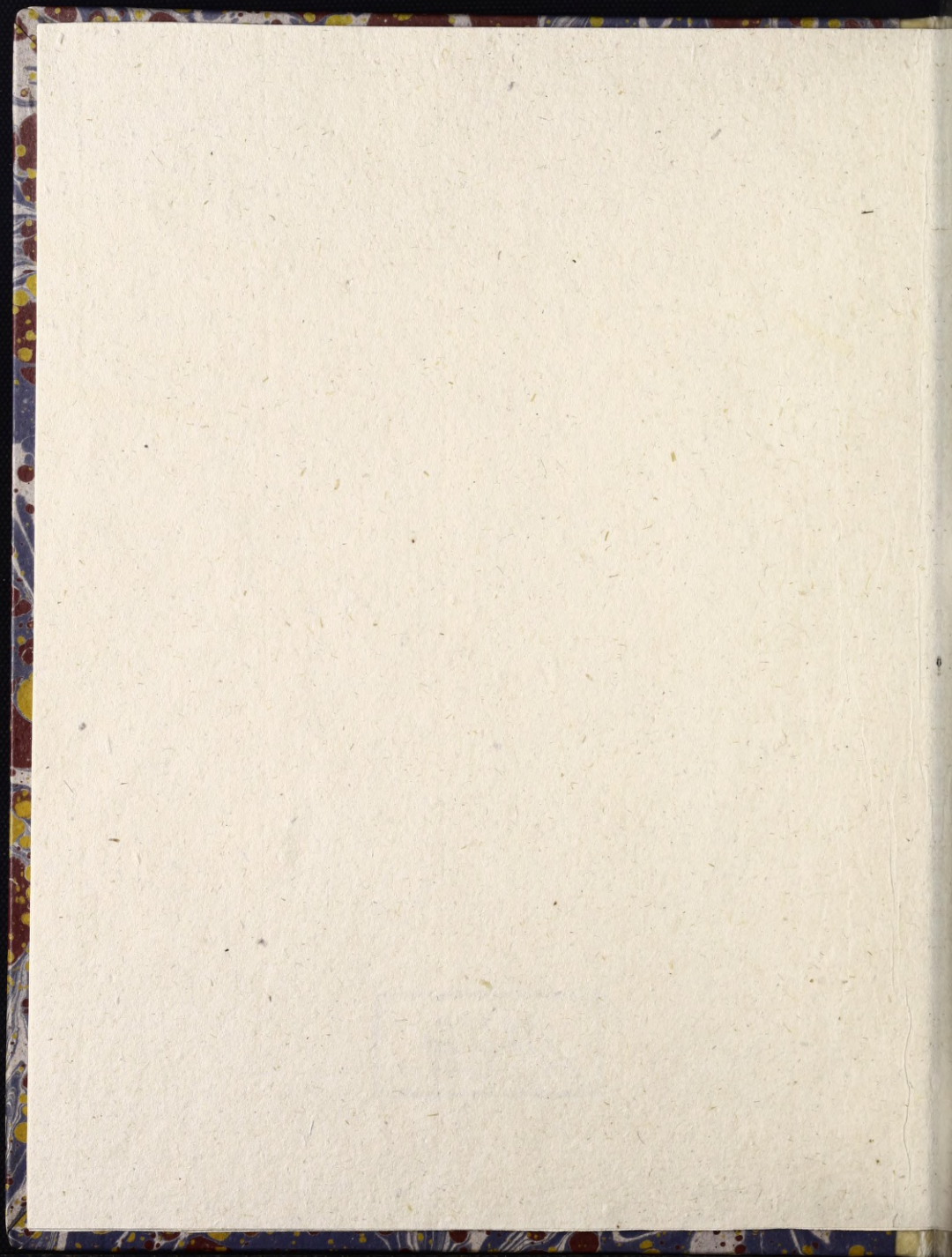

OSzK Ielt.
Régi Nyomt. T.
52 / 476 / 39 / 1996

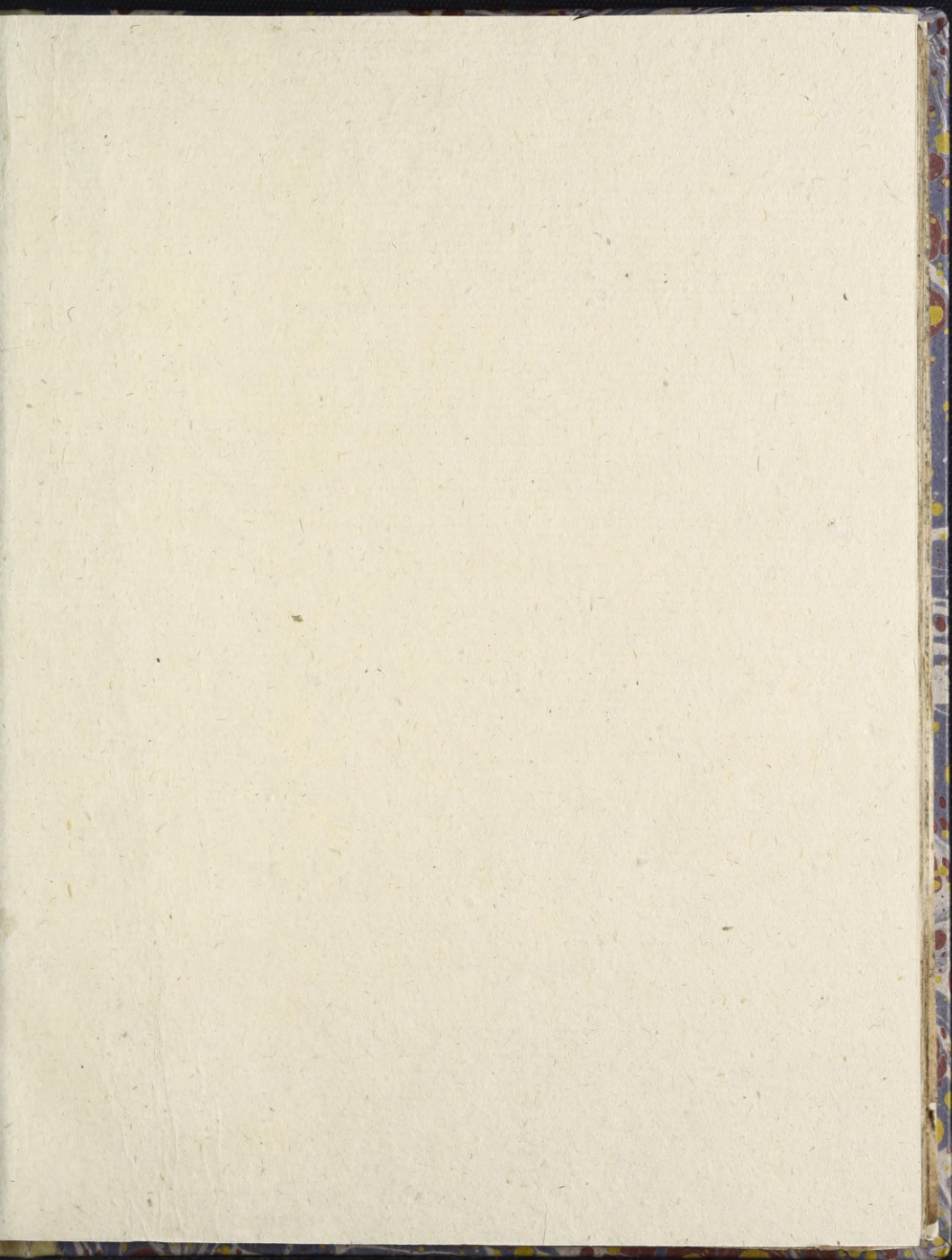

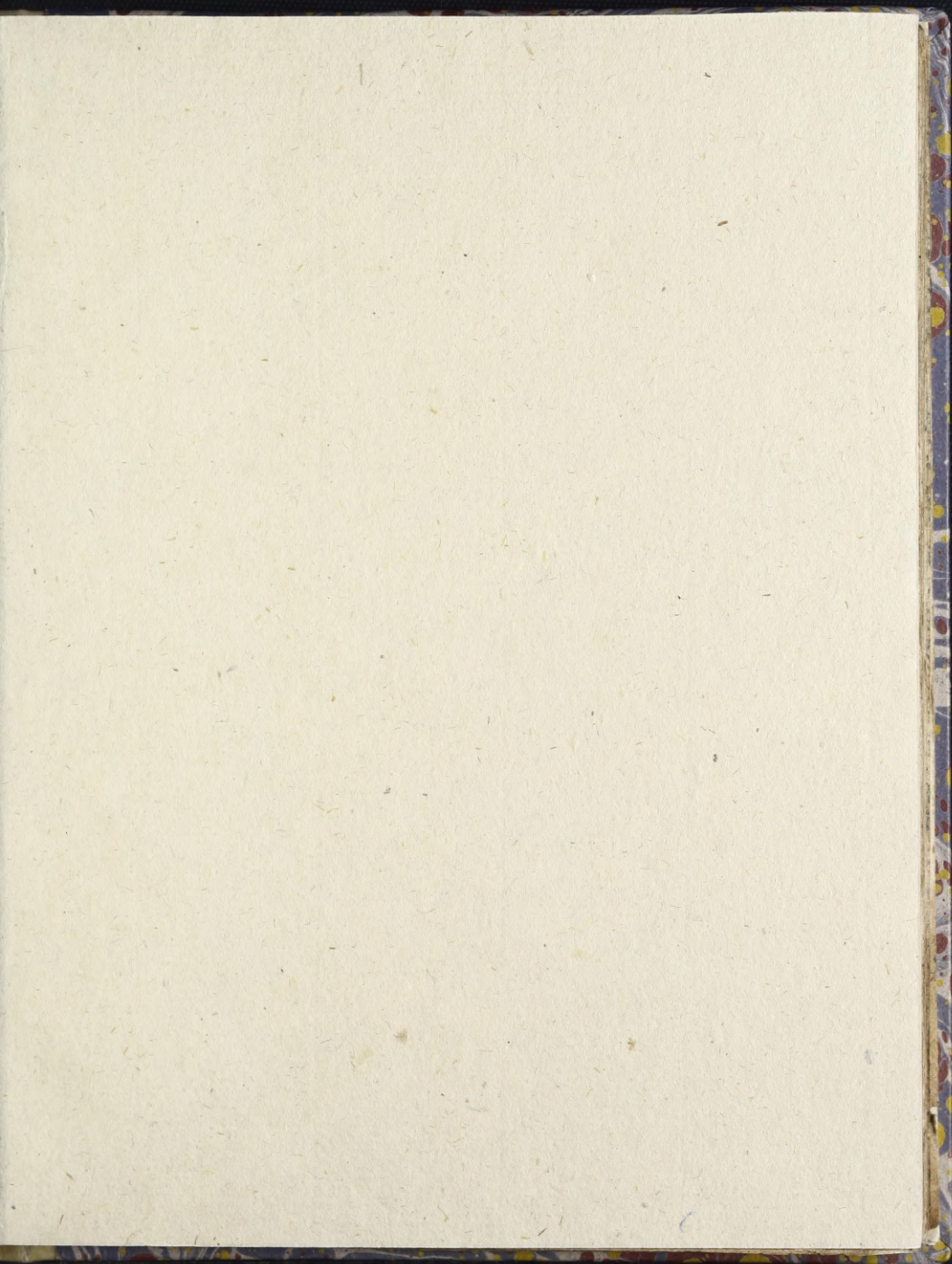

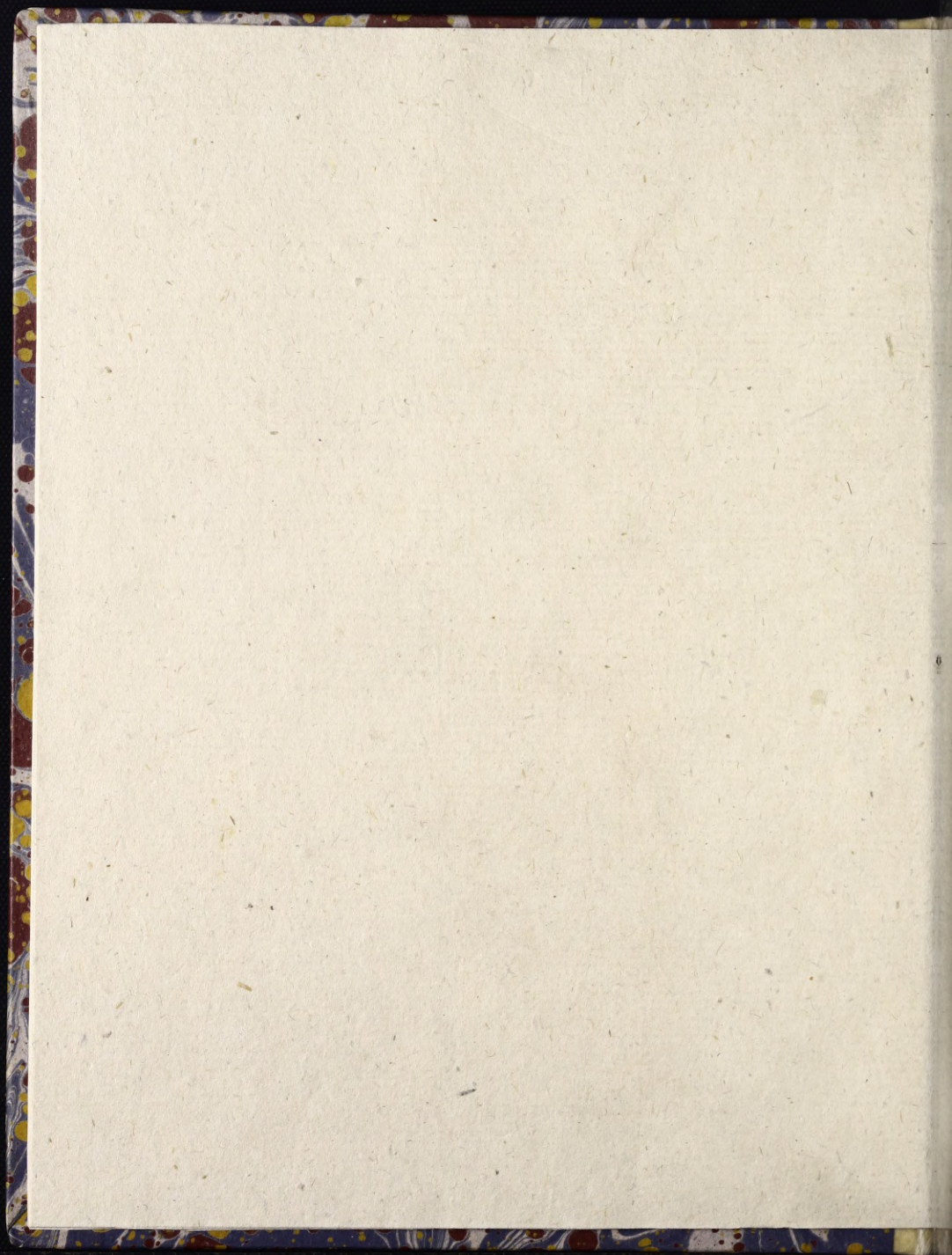

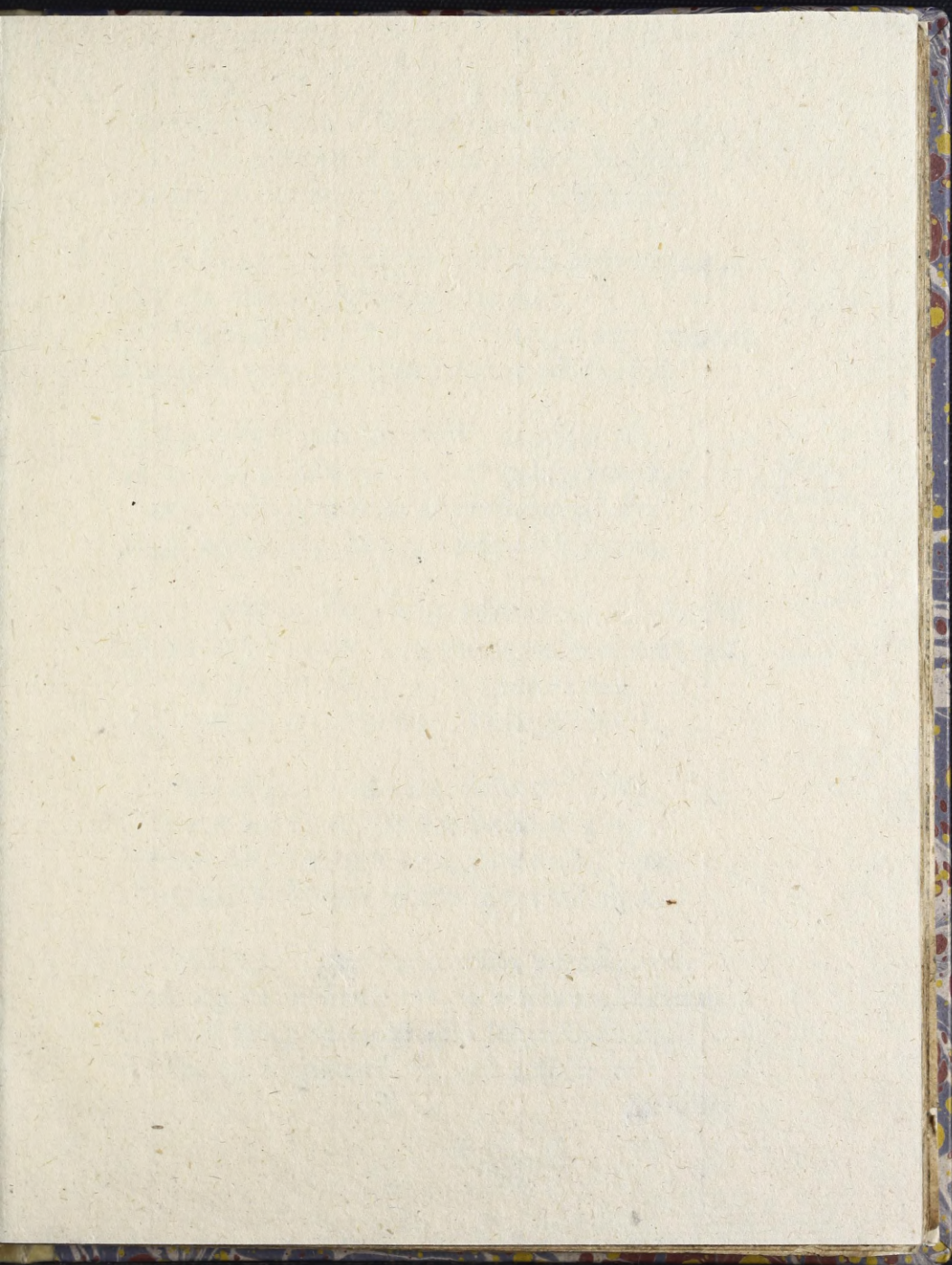

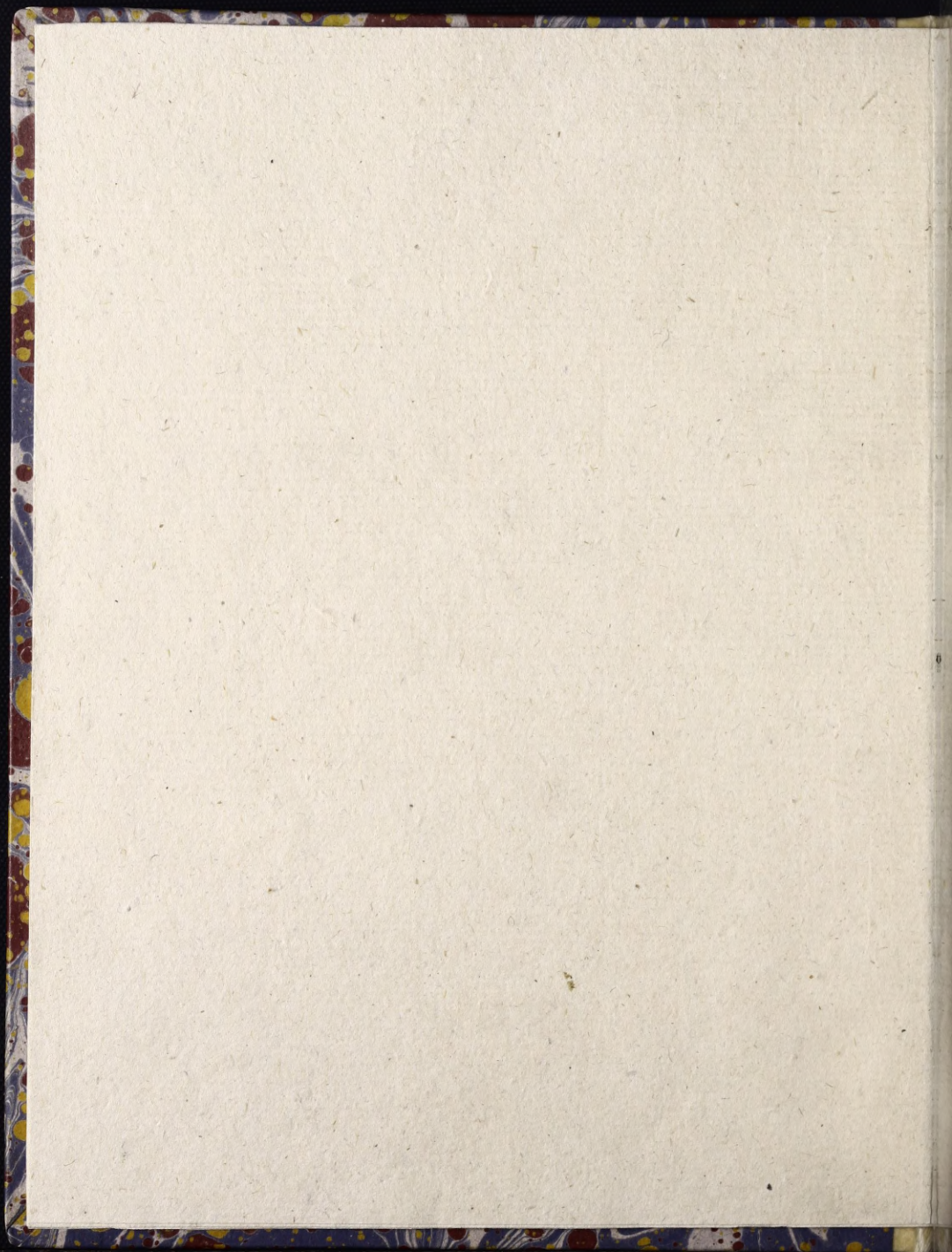

Rútul veszti vála dolgá szép sengejét,
Hanem őrizi vála lsten szerencsét,
Az titkos látroknak nem endván elméjét,
Sok ízű csalatik ott, hol veri reménnyét.

KADAS MARTON vigan megyen arányostul,
Vilzi az levelet peccételt orástul,
Szomorodék FERENCZ el-valván egy mástul,
S' zogok gondos szive, titkos ohajtaftul.

MURANY felé mentét irigylí Kádasnak,
Ha modgyat találná, az el-változásnak,
Ez az köverséget nem engedné masnák,
Maga udvarlana MURANYI Pallásnak.

S' mond melly boldog dolga volt az tündereknek,
Ha másképen nem volt modgya szerelmeknek,
Változtatni tutták, mi voltár testeknek,
Meg csalták szemeit minden irigyéknek.

Mint hogy az szerelem veszedelmes Pállya,
S' olyan kinek uttyát fok halál-is állya,
Még-is az ki magát fokképen formállya,
Dolgának titkon-is jó modgyát talállya.

Mint Protheus régen forgott fok veszélyben,
Hol egynek, hol másnak, levén szerelmében,
De mint hogy változó vala személyében,
Senki nem árthatott tünhető testében.

K

Emberi

Wesse-
leni szí-
ve va-
gyodása
Mária-
hoz való
menete-
lére.

Emberi személlyel hová nem meherett,
Madarrá változott s-oda repülhetett,
Másként kedvesével hanem beízelhetett,
Egy kis lángokkában hozzája tűnhetett.

Ha véle mulatni akárt s-az tiltatott,
Mint szép ki terült fa mindgyárt ugy látratott,
Mellynek arnyékában kedvesse mulatott,
Az miként akarta, hozzá ugy nyulhatott.

Csorgó folyó vizze lett mikor akarta,
Mellyben szerelmeli főrttek gyakorta,
Mint kedvének tetczett magát változtatta,
Kedve töltésének ezer modgyát tutta.

Nem kívannám-en-is erejét testemnek,
Csak az engeternék bár természetemnek,
Hogy apró személyét egy gyászlo feczkének,
Vehetném, s- lenne ez módgya szerencsémnek.

Az magos MURANBAN mint hogy egyéb Madár,
Fülemüle kis cziz s-tengelicz ritkan jár,
Hanem Fecskékkel zeng az kikelet s-az nyár,
Az kiknek lelege téli üdött nem vár.

Az többivel együtt enis ott repesnék,
Álszonykám házánáll végre holt keresnék,
Piroshaynal előt fel-kelni fietnék,
Valami módcskát örömdömre lesnék.

Nem

OSak lalt.
Regi Nyeml. I.
52/476/ 33/990

Nem ohajtánám ott Hybla édes mézét,
Sem Ambrosianak kévanatos ézét,
Hanem várnám hova öntik mosdo vizét,
Mellyben fürösztrötte szép orcáját s-kezét.

Erre sietféggell magam ereszténém,
Farát szárnyácskámott benne fürözténém,
Apro lábaimra sáriát függesteném,
Aytajánál fézkem, abbúl épiteném.

Hálo háza körül tovább-is lest-hannék,
Alkalmatolságot az üdőtől várnék,
Fecske volnék akkor, házában-is járnék
Mig egynéhány szalat hajabull találnék.

Azzal pöhitanám özvegy kis fézskemot,
S'nyugosztalnám rajra, kedvelen-tesstemot,
Viratát sem várnám fell vetném izememet,
Hajnallal kezdéném hángos énekemet.

Farásztanám ezzell mint addig rorkomot,
Valamig érezném el-badgyádásomot,
Mikor nem vihetném már tovább notámot,
Háza eleiében ejteném magámot.

Azon közben talám házábúl ki menne,
Mint hogy kárt nem tések kegyetlen nem lenne,
Inkáb badgyatfagom meg-izánná, s-fel-venne,
Hives czéllajában éledétre tenne.

Azonban követem ha haza érkeznek,
Afszonykám felőlem mikor értékeznek,
Ha igazán szerett tudom foházkodnék,
S' hogy velem lehetne arrúll gondolkodnék.

Badgyát feczke akkor meg-ujjulást vennék,
Cserélt abrázatott magamról le-tennék,
Minemű most nágyob hamar olyan lennék,
Mint porából Phœnix uj életre kelnék.

Nem lehetséges ez várnod kell üdöktől,
Már-is viseltetik hajod jó szellőktől,
Luttatt szép térségre az éles rögöktől,
S' el-válnak napjaid az régi kódóktól.

Amaz magos tornyok üdövell épülnek,
Az kis Madarak-is üdön el-repülnek,
Idövel az fene vadak szeledülnek,
Lármokra vad túlkok üdövel kerülnek.

Idövel az vizek árjaj aradnak,
Az magos kősziklák üdövell szakadnak,
Idövell az fetért homályok haládnak,
Az kedves napok-is üdövell virádnak.

Virágok üdövel nyilnak az kertekben,
Idövell olvadnak jegek, az vizekben,
Nyimpháddal üdövell lehetcz te-is szemben,
S' vele együtt élhecz üdövell örömbem.

lholl

Iholl siet KADAS már is követléggel,
Alfizonkád levelét hozza sietléggel,
Bé tölti szivedett, ujjáb reménléggel,
Eőrülly, ne fércsd többé szivedett ketléggel.

Hatször mutatta fell az hajnal rosáit,
Annyször vette fell éy-is gyász ruháit,
Hogy meg-nyergeltetvén azért páripáit,
El-gyón megént KADAS, nem szanván munkáit.

Alfizonnyátul hozott levelét meg-adgya,
Az úzenetett-is rend szerént el-inondgya,
WESSELENI FERENCZ kedvesen fogadgya,
Hozott levelének ez lehetett modgya.

Az igaz sziveknek igaz indúllyattyát,
Mint kedves ABELNEK, kedves áldozáttát,
Aldgyá lsten, s-adgya kívánt futamattyát,
S'kedve vágzott jokkal tölcsé gondolattyát.

Mária-
nakWes-
selenivel
benben
létele
modgya
val való
levele.

Szolgám által külted leveledet vettem,
Szová! mit üzentél azt-is meg-érttettem,
Az meg-felelésre rest én sem lehettem,
Azon szolgám által im válaszott küldöttem.

Mint hábok közt hájo farádván elmémben,
Micsoda szin alatt legyen veled szemben,
Hol egy mód, hol pédig más fordul eszemben,
De félek hogy az ág ne törjön kezemben.

Mind-az-által mennyen szerencsém koczkára,
Talám az jó Isten fordíttya hattyára,
Nem szaporit több bút gyászlo árvájára,
S' viráízt kedves napott kezdendő dolgára.

Mikor azért ezen faradnék magamban,
Illy modott gondolék végre az dologban,
(De ne fogyatkozzam jó akaratodban
Te meg nem csálatol én igaz voltomban.)

Szombaton olly főgás színével le-megyek;
Hogy valami halas vizet férre vegyek,
Mulatság kedveért halazatot tegyek,
Ha mit fogok abbúll ócsémnek-is vigyek.

Igy cselédemet-is könnyen el-hadgyhatom,
Magamott az hova szűkség lesz hozhatom,
Meg edgyezvén veled szódot meg-halhatom,
Iób modgyát dolgunknak ennél nem láthatom.

Te-is ott nem mészfe váry engem azonban,
De kérlek dolgaink legyenek titokban,
Rosz embernek szeme ne kapjon azokban,
Kik szűz Diannát-is kevernek mocsokban.

Meg egyezésünkre az melly helt rendelttem,
Szolgám által arrúl bő szóval üzentem,
Azonban az mellyet meg nem érdemlettem,
Az küldett oráczkát nagy kedvessen vettem.
Fel-te-

Fel-tekert lánczának mint hogy nyukta nincsen,
Apro kerekein valahánnyat perczen,
Emlékezetedre elmém annyit serken,
El-czélzott dolgunkhoz az Isten segétlen,

Kedvesen olvassa illy rendű levelét,
Eőrüll hogy hajója vette kívánt szelét,
Tefzi az jó kezdett, az dolognak felét,
Meg-edgyezéseknek tudakozza helyét.

Az melly magofágon az V A R építettet,
Annak az allyaban egy F A L u tétettet,
Melly M U R A N Y allyának Vártul neveztetet,
Hol az alá járó vészzen pihenetet.

Szembé
lételek-
nek va-
lofzott
helyre.

Az F A L u végénét fordulván jobb kézre,
Io futamálontul érni egy kis hegyre,
Mellyen által menvén, s-le-fzalván az völdgyre,
Találni bő rákos, és pifztrángos vizre.

Az völdgynek mentében az mint ez alá fút,
Tifzocz F A L u féle tekeredik az út,
Kihez minden felől fok liget s-erdő jút,
S^o az lelekedésre jó helyet, s-modott nyút.

Mint egy fél mérföldre Tifzocztúl V A R felé,
Meg-edgyezéseket, K A D A S itt rendelé,
W E S S E L E N I izivét nagy reménség telé,
M U R A N Y felé magát az K A D A S emelé.
Valárnap

Vasárnap bocsátá vízfíza az követett,
Kin maga jelen lesz szombat napot verett,
Mellyré szava szerént el-készült s-sietett,
Illy ohajtott jóhoz rest nem-is lehetett.

Wesseleni
ni utya
az ren-
delt
hely
felé.

Meg-indulván azért mégyen Tiszocz felé,
Azonban az szép nap uttyát áltál kelé,
Setétt eyjeli gyász az eget telé,
S' magát rút haború hirtelen emelé.

Déli s-Eczaki ízél székekbűll rohannak,
Sebes zugásokkal tétova nyargalnak,
Egyben keveredvén egy mással harczolnak,
Sok fel fordított fát erdőkön hurczolnak.

Menyköveket forgat IUPITER az égben,
Az hegyek-is rengnek az nagy mendörgésben,
Sok villámás között majd esnél kétségben,
Az vízi halak-is vannak ijettégben.

Meg-ijednek és ezt gonosz jelnek vélik.
Hogy vízfíza térjenek némellyek itillik,
Az szikrázó eget rettegve szemlélik,
Le-buknak, s-az szörnű ég ropogást félik.

Dől az egész mény s-föld vélned egy halomban,
Kin maga-is vagyon WESSELENI gondban,
Fegyver Csördülés len mellette azonban,
Az hadakozó MARS járt ott alattomban-
Két

Két hirtelen villám akkor futamodék,
Edgyik az másikkal ölben ereszkedék,
Az mig szemlélhetnéd addig viaskodék,
Mig el nem oszlának az ey fenyeskedék.

Márnak
meg je
lenesse
Wessel
ninek
utyában

Két felé tekinté MARS akád szemében,
Melly ujfágon mint egy posdula testében,
Nem lattya más senki, csak ő az setétben,
Ilyen süggallas len azért az fülében.

Fáradva kell jutni az kedves dolgokhoz,
Miképen az bányász arány darabokhoz,
Ki az tengerekről dragá kőveket hoz,
Annak hozza szokni kell az nagy habokhoz.

Az Nemes indulat nem gondol ezekkel,
Orditscon bár Eurus, sikolto szelekkel,
El-kezdett dolgához lát vidám szemekkel,
Tudgya az szép arány hogy tisztúl tűzekkel.

Ez a' dörgés, s-villám nem gonosz jelenség,
Haboruval tisztúl az égi fenyeség,
Ki ontja most mérgét az dörgő setetség,
Kedvesseb údórúll lélez tovább reménség.

Azért bátran induly s-lás nagy szandékodhoz,
Noha szerencse több próbákat-is hoz,
De mivel VENUSSAL, én látok dolgozhoz
Iutcz faratfágodbul szép nyúgodalmódhoz.

L

Az meny-

Az mennydörgés között el-tunik ézezkell,
Továb az ég sem reng olly nagy dörgélekkell,
Megyen WESSELENI szamos Vitézeikkell,
Kiknek szivet nevell sok szép beszédekkell.

Hogy az hágyott heltűll nem mezfíze járának,
Csendesűl az Sereg meg-álapodának,
Kik tudgyák az dolgott férre vonodának,
Mit kezgyenek tovább tanácsot tartának.

Mint hogy KADAS követt Aszfzonya szávával,
Kévánta, hogy oda csak heted magával,
Ményen FERENCZ, hol les bemben MARIAVAL,
Tartván ne fértelsék sokak látásával.

Ezen nem kevelsé űzék tanácsókor,
El-tekéllik végre fel-tett szándékokor,
Viseli az Isten, VENUS, s' MARS dolgokor,
Heten ki valaszttyák ugyan ott magokor.

Bizonyos szin alatt az többit ott hadgyák,
Vigyazva legyenek mig meg-térnek módgyák,
Magokat kegyetlen gonolz utrá adgyák,
Az bé-vágot erdött nagy munkával hágyák.

Ezek voltak pedig kik vele mentenek,
Vitéz VADASZI PAL neve az elsőnek,
FARKAS FABIAN, FARKAS FERENCZ ketteinek,
Kiki kardgyával-is meg-felel nevének.

Egy

Egy Inás s-NAGY IANOS amaz első követő,
Ki hetven Tallerért többször-is el-győhett,
Reméli pedig ő hogy többet-is vehett,
Ha az kezdett dolog, kevánt végben mehett.

Az Németek közül vólt egy Fegyveres-is,
Mennek az erdőkön botlonak s-esnek-is,
Sokaknak fejekbűll hulnak sűvegek-is,
Van az ágak miat gondgyá szemeknek-is.

Ezek közül végre ki verekedének,
Az végezett helynél meg telepedének,
Félélem s-reménység között reprengének,
De az Felelemnek helt nem engedének.

Férfiak minnyáján özve-is eskürtek,
Fegyver vitélésre s-probára szűlertek,
Szerencse Izáryain az előt-is ültek,
Mint VLYSSAS holl jót s-holl gonoszt viseltek.

Ha van bizonyos vad valamelly Ligerben,
S az esik vadászó scitanak túlében,
Fell készűll s-nyilakot veszen az kezében,
Ki mégyen, serényen farad az lesésben.

Minden felé vigyáz kéz újat forgattya,
Ha mi csördülést hall lábát futamtattya,
Gyorian arrá fordul, az honnét várhattya,
Ide, s-oda szemét vigyázva jártattya.

Igy lesi WESSELEN az ő édes Vadát,
Arra fordította minden eszét s-gondgyát,
Honnét mutatná fel kívánt fényel magát,
S' csudálljá nem remélt kéfedelme dolgát.

Az hagyott üdövel tovább ment az óra,
Mellyet várt az szive nyugadalmas jóra,
S' lietet mint szomju vád az forrás tóra,
Hogy kelhetné titkos szandékárul szóra,

Nem látezik még is más sohul csak sok juhász,
Az ki nyája körül hegyc oldaián mász,
Ohajt WESSELENI mint az fáratt Vadász,
Mind-az-által várja hogy jóra kell az gyász.

De mivel az jóknak van sok akadállja,
S' azoknak az uttyát, sok remítés állja,
Az szerencse megént lád miként próbállja,
Az ki tündérseget sok képen formállja.

Nagy szivek szakadva hogy várakoznának,
Sok őszve gyúlt Medvét felettek látánnak,
Hallatlan bönbőlést mellyek inditának,
Mint ha az Argilus őrdögi vinának.

Az nagy kősziklákot hanyák s-emelgetik,
Az kikkel birhatnak völdgyre érzgetik,
Oldalon az fakott ronttyak s-vesztegetik,
Vélned Oriások más harcza kezdetik.

vélned Oriások

Leső

Leső tárfaival mint WESSLENI áf,
Sok le ereztett kő sebesen arra vál,
Gyárs zuhogásával nem-is fokát hibál,
Hogy tárfaí közöttül némelyt-meg nem talál.

De mint az vidam Sas az ég zengésekben,
Villamlo haború, s-meny-kő útésekben,
Meg nem ijed, s-batran repül az egekben,
Igy ők sem csükkentek ezekkel szívekben.

Volt régen-is dolgá Medvékkél FERENCZNEK,
Az hydrá Sarkányal mint ez Herculesnek,
Nagy Polyphemussal avagy VLYSSESNEK,
De akkor-is őtett hallottuk nyertesnek.

Iffnáb údejében úzvén vadászatott,
Szaglo kopoival ha erdőtt haytatott,
Akar mi ravasz vad ugy nem lappanghatott,
Csaholo szájoktól hogy meg-marathatott.

Az többi közt egykor találván Medvére,
Az mint ki ki allot el-rendelt helyére,
Az Medve egyéneft gyöt FERENCZ léféré:
Fenc ellenség ez magá személyére.

De az mint gyöt, férre előtte nem állott,
Hanem Vitéz modra vele szemben szállott,
Ki rántot fegyvere kezében villamlott,
S' haragos életűl az vad bőre hamlott.

Mint Tygris el-lopot kölkein busulván,
Nyárgal az erdőkön mérgében dúl fúlván,
Medve dühótsége sebektűll ujjulván,
Nem különben fortyant ellene indulván:

Körmös labáival hozza fúrón kabdos,
Hol erre s-holl arrá fordul, s-onnét mardos,
De WESSELENYI is mint vitéz s-jo kardos.
Holl Farán holl hatán mély sebeket csábdos.

Szédülni kezd a' Vad, s-tantorog végtére,
S' el-esik, több leb fűzetvén testére,
S' éltető párája kél szelek mentére,
Illy Vitéz baynoknak talált volt kezére:

Most sem hagyott volna hátra semmit ebben,
Mennyi az medvékkel ha kell vala szemben,
De ő seregek-is hamar azon közben,
Ki ide s-ki oda, el-olá az hegyben.

Hanem megént újab rivadások lének,
Trombita, s-Dob szokkal erdők zendülének,
Mellyre föll rezenvén szelyel tekéntének,
Sok had viselőkött, s-Zaflokott nézének.

Az kik ILLYESHAZI Vitézi valának,
Némelylek Putnoknál akkor probalának,
Nyeret prađajokkal viszsa fordulának,
Trombita, s-Dob szó közt, lovak ugralának.
Nemel-

Némellyek Quártélybul győnek rikoltással,
Nyargalnak az mezőn futtatván egy mással,
Vagyon RAKOCZIHoz Vrok indulással,
Azért MURANY alá gyűlnek szagodással.

Ki ki az hét közzűll akkor mit vélhetett,
Akár melly bölcs elme tégyen itilletett,
Titkos csálárdfágtul nem de nem felhetett,
Egy Álszöny szavára bizván életekett.

Itt csak hét kárd vagyon, van amot négy száz-is,
Hogy ha nagy Atilla volna az attyád-is,
S' tőle marat volna villogó szablyád-is,
Mint mozdulna itten nem tudom az száz-is.

Oh nagy bátorfágát, az WESSELENINEK,
Vele edgyütt lévő kevés Vitézinek,
Ki halotta mását cselekedetinek,
Nőjön hire, s-neve emlekezetinek,

Nemes szive nem hogy meg-csúkkent ezekkel,
Sőt olly bátran állott az hét Vitézekkel,
Mint az melly kőszikla, csapatik vizekkel,
De meg nem hajtatik azok erejekkel.

El-mennek amazok: Más lovasf látának,
KADASNAK ósmérik mellyen vidulának,
El-érkezik, s-véle szoban indulának,
S' beszédéből ilyen biztatást hallának.

Hogy

Kádas
Mária
kefédel-
me okát
beszélli
biztatva
Wesse-
lenit.

Hogy eddig Afzizonyom jelen nem leherett,
Az hagyott orára el nem érkezhertt,
Ne tégyen felőle lenki itilletett,
Eörömest gyótt volna de el nem gyóherett.

J LLYESHÁZI GÁBOR ennyire kés lette,
Mert fölőstókómre magát rá kórtotte,
Kelletlen vendégét ki nem rekeízhette,
Vgy kellett lenni mint údó szerzette.

Vigán tarttya ugyan kérelenségből,
S' örömét mutattya kedve színléséből,
De meg-veti modgyátt majd mesterségből,
Hogy ki feytdőzhessék kellettenségből.

Nincs semmi practika, s-förtély az dologban,
Hamiság nem szokot lenni az igazban,
Ielen lefz nem loká talám van-is útbán,
Mulald ezzel magád (úzente) azonban.

Egyszer s-mind egy arany orát nyút kezében,
Kit zóld zomancz horit kis kerékségében,
Ló reménség jele s-nincsen-is kétségben,
Csak hogy nehéz varni mig leheffen szemben.

Keregdéd az óra zománczos zóldsége,
Nem ósmérni végét olly egyénlődsége,
Igy szakathatatlan szive nehezsége,
Az mig bé nem telik küldött reménsége.

MARIA

MARIA elméje sem nyukszik azonban,
WESSELENI felől van lok gondolatában,
Mig nem szólhat véle, nincs nyugodalomban,
Végre ilyen modott talál az dologban.

Az órát számlállya, s-mondgya kilenczre jár,
Halázo helyemnek vizét le-vertek már,
Szokott mulatfágom az holott készen vár,
Ha valami porok el-velztegetik kár.

Maria
haláza
sine alát
le gyón
Mucány
várából

El-kell azért meñem Az mint hogy mindgyárt-is,
El-készüle, s-hozzá két paripaját-is,
Nem akar mulatni csak ferraly órát-is,
Meg-indull, saynállya eddig mulattát-is.

Nézd az Istennek bölcs suggállásokor,
S'jóvendő dolgokrul titkos tanácsokor,
Meg sem gondolták volt mostani dolgokor,
Hogy már készítették azoknak uttyokor.

MARIA az előtt immár lok napokkal,
Mulatni szokott volt az haláztatokkal,
S' majd mindé nap legyött, s-tölt kedve azokkal,
Vízíza tért gyakorta, szép fogott halakkal.

De most az melly tanyát hálloja fell vészen,
Nem volt még olly vonás minemút ott télsz.
Csak hamár érkeznek, hala várja kélzen,
Illy halász pradája szíve szerént létszen.

M

Le gyón

Le gyön azért most is halázzát színével,
Hogy az patakhoz ér meg áll cseledével,
Ott hadgya az többit színes beszédével,
Maga tovább mégyen két meg hitt hivével.

Minémű Diána erdön Vadászathat,
Hasonlonak lássad ezt az halázzathat,
S' mi valasztást tennél ez két ábrázathat,
Ha egyszer mind ketőtt találád utodban.

Csak azt. Hogy Diána nyíllal vífel kézben,
Ez pedig halloval, halázzat az vízben,
Semmi más külömbség nincs ez két szépségbé,
Sótr győzi MARIA majd az Deliségen.

Melly, mint mikor Titán fel gyön nap keletről,
S' az homált el úzi minden izögletekről,
Vgy erőzkedik le az kőves hegyekről,
Vélned hogy az szép nap gyött le az egekről.

Ez adgya MURANNAK minden ekefségét,
Mint az tündöklő nap egek fényelségét,
Ki győven belőle hatta ferérségét,
Magaval vífeli ragyago szépségét.

Eörvendetes Délos az szűz Diánnával,
Cyprus az mosolygo VENUS örczájával,
Parnassus Apollo szép ábrázattáival,
Az erős MURANYIS olyan MARIAVAL.
Szomoru

Szomorú az Délos szűz Diánni nélkül,
Cyprus-is Vénusznak szép orozája nélkül.
Parnassus Apollo ábrázattya nélkül
Szomorú MURANY-IS az MARIA nélkül.

Hova fordul az nap ott van fényessége,
Az honnét el-megyen lesz ej serelessége,
Le-gyótt az MURANYI napnak delisége,
Fenyessül az erdő arnyékos zöldsége.

Meg lattya WESSLEEN ennek szép világát,
Ei-felelyti minden uttyát, s-faratságát,
Mint az parthoz juto tenger habolságát,
Ki magyarázza meg izive vigalságát.

Erkezik azonban az végezett helyhez,
Futam WESSLEENY, s-kapa az kengyelhez,
De hasonlo lévén az könyű évethez,
Szorgalmatosabb lén Állszonykaja chez.

Mária-
nak Wess-
seleni-
hez valo
érkezé-
se.

Nem várt gyarfasággal lovárul le-szálla,
Kezet fognak ki ki jó napot ajánla,
Súvege le vette WASSLEEN izolgála,
Szívéhez azonban nagy forrosag álla.

Tetozik ábrázattyan tűze kinek kinek,
Egy másra néztekben változik az izinek,
Bar ne jelencsek is titkokott lenkinek,
Régi aruloja az orcza az izűnek.

S' mint hogy WESSELENT vifelt sok dolgokat,
Felső hadakban is forgatott kardokokat,
S' tartott sok helyeken nyeretessen harczokat,
S' vett az ellenlégen szép diadalmokat.

Magá kezeivel nyert volt egy palástot,
Mellyet első ellen véle hordoztatott,
S' bocsátott volt az kód akkor kis harmator,
Melly meg nedvesíté az gyenge pástot.

Azért e' palástott az földre terité,
Edes Afzizonykaját arra le-ülteté,
Magat fél térdgyére melléje ereszté,
Illyen beszédekre az nyelvét függeszté.

Wessle
ni szava
Marin-
hoz.
Mint az nyilas járván vadálzo helyeket,
Az melly szarvason ejt halálos sebeket,
Lehel, s-el-badgyádván ohajt kút fejeket,
S' orvoslásra keres Dycamnus fűveket.

Vgy én az mint írák első levelemben,
Cupidotúl érted sebhervén szivemben,
Nyughatatlantottam, s-fáratram sebemben,
Mig Afzizonyysagoddal nemlehettem szemben.

Boldog az az óra mellyben láthattalak,
Sok ohajtalimra ide várhattalak,
Félsmeretlen szolgád kézen foghattalak,
Eözvegy palastomon meg szállhattalak.

Mint

Mint fű ki süttetik déli verőfénytől,
Meg hervad, s el esik szokott zöldségétől,
Vikont nedvesülvén harmatok gyöngétől,
Meg éled, s helyre áll le függettségétől.

Vgy bádgyat szivemis hervadni indula,
S'utkos ohajtással gyákorta jaydula,
Demihént latalak csuda mint vyula,
Minden ekkori bűm örömré fordula.

Aszfzonkám ne utáld azért hűvségemet,
S'arrá érdemesnek há véltelengemet,
Hogy ide fáradván uyitnad szivemet,
Hall foganatossan ilyen belzédemet.

Az ens Muránban az kik férkesztetek,
S'kiralyunk hűsége mellől el-tértetek,
Tugyad hogy ellene annak serkentetek,
Az i érdemlenc haladást töltetek.

Ha jol meg gondolod az régi dolgokat,
S'örög őseidnek tekented sorfokot,
Nem de nem köz rendbűl talalod voltókat,
Vri néltoságra ki vitte azokat?

Austria házbűl való Fejedelmi,
Nemes Országunknak s-kiralyi védelmi,
Kiknek sok országra mentek győzedelmi,
Voltak nemzetednek erre legedelmi.

Nemességre hozák paráztí voltokból,
Zaflos Vrasagra nem s állapotból,
Grosssagra vegtère Zaflos Vrasagból,
Gazdag kő varakra az kis fa hazakból.

De nem azért hogy ezt gonofszal fizetnénk,
Ió tett Vrunk ellen fegyverrel lietnénk,
Idegen kedvéért lüségét le-vertnénk,
S-hala adas helyett partolást követnénk.

Azért nemzetedben leg kegyesb Alszfónyág,
Ki belidségéhez nem tér semmi vadság,
Ha szenneli is többit az partoltság,
Ne rutticson téged az halodatlanság.

Murany
feladás
sará kerí
Mariat.

Kirá'yunk részére, MURNNY Várát ádd ell,
Kivel hired, s-neved nap keletről győnfell,
Addig vitettetik holl az nap nyukzik el,
Mig ég s-föld fen letzen, nem temettek ell.

Fogadom hirenre szép Alszfönyságodna,
Hogy valamie volt jó hirű attyádnak,
Te fogl parancsolni egyédül mind anak:
Ió valatiziat varon jó oktatásomnak.

Ezzel véget vete WESSELEN szavában,
Eguén azon közben szive nagy lángában,
Mond Maria. Nincsen az ő hatalmában,
Hogy fel adgya, s-vigen valakit MURANBAN.
Köte-

Köteles ott minden Rákoczi pártára,
Nagy vigyázás vagyon erőls kapujára,
Eöcse visel, nem ő gondott az kulcsára,
S-annak az kezében viszik eczákára.

S-mivel hogy az Venus tréfat örömet szűz,
Mellyel taborában mulat fok gyenge szűz,
Wesselenibennis nem nyukhatik az rűz,
Az valóságos hoz illy tréfa szokott fűz.

De vagy kedves rabom, azért gyere velem,
Szép Aszfizonysagodott may d el-is emelem,
Gröffi szemelyeddel szerencsém nevelem,
Füleken Aszfizonkám gondodot viselem.

Ezen MARIANAK szíve indulhatott,
Az édes szók altmérget gondolhatott,
Melly kissebségere nékie forhatott,
De nem mutat ezzel sammi változatott.

Hanem mint Amazon kí szokott fegyverhez,
Batran felel s-mondgya ha becsületedhez,
Hlik, s-had viselő jo hired s-névedhez,
Hogy alnokság térjen fok esküvéfedhez.

Azzal hogy rabbá télsz mi haznod várhatod:
Bizony MURANY várát így meg nem haghathod.
Hanem alhatatlan völtod mutathatod,
Kinek mint kell hinni példajulathatod.

WESSE-

WESSELENI szavát hirtelen fordítá,
Bánnya hogy ezekkel szívet szomorítá,
Tréfalo szavait va'ora fordítá,
Ohajta, s-ezekkel ajakát mozdítá.

El-badgyátlágomott újito harmatom,
Meg-bocsas hogy szomot tréfakkal forgatom,
Hogy meg-tréfállalak nincsen akaratom,
Eretted tűzemet de ki nem mondhatom.

Ha nem másért, az én igaz hűségamért,
Szivemben langozo nagy szeretemért,
S'benned helyheztetett erős reményemért,
Bocsas-bé MURANBAN s-lép könyörgemért.

Eskűszöm szablyámra, tégedet el-vezlek,
Eőszvegy nyoszolyámhoz igaz tűzül teszlek,
Holtig tekéletes hűséggel követlek,
Az mig meg nem áldasz hát el nem eresztlek.

Hevül most MARIA, s-meg akad szavában,
Az szemérmetség polog orcájában,
Erre mit seletlyeu forrallya magában,
Csak ő maga tudos titkos szandékában.

WESSELENI magát ajánlván, biztattyá,
Titkos indulattyát bizvált meg-mondhattya,
Ha neki-is léfzen ehez akarattyá,
Lövendő dolgokból ezeket várhattya.

Kráily.

Királynak, s-Országának nagy jót cselekedsznek,
Magoknak örök hirt s-szép nevek terjesztnek,
Nagy kedves életben koporfoig lélsznek,
Minden mostani bút szívekről le télsznek.

Eők pedig ezékett az mikor forgattyák,
Tündér személyeket noha nem mutattyák,
De Cupido Venus, s-Mars nem távoztattyák,
Hanem jelen vannak, s-dolgok nem mulattyák.

MARS az Vitezeknek szíveket biztattyá,
Mint annyi Herculest ezeket úgy tarttyá,
Ha mi zendületnek lenne indulattyá,
Hogy MARS tanítvannya ki ki meg-mutattyá.

CUPIDO Annyostúl nyughatatlanokodik,
Az szerelmes szívek körül gyarfolkodik,
Mint ki két tűz mellett szorgalmatoskodik,
Ha egyet fel lobbant, máshoz rugaszkodik.

Végre MARIAhoz mind ketten gyűlének,
Minapi sebéhez több tüzet tévének,
Az melytúl erei jobban hevűlének,
Nagyob indulati FERENCzhez levének.

Az mint üle azért lassán emeledék,
S-mint az nyilo rosa, gyengen pirossodék,
Ajaka mozdula, s-szolni erőszkedék,
S'ilyen feleletre nyelve batorodék.

N

Hada-

Mária
felelete
Wessle-
ni kö-
nyörgé-
sére s-
Murán-
nak fel-
adással
maga
ajánlala.

Hadakozó **MARS**nak vitéz onokája,
Az házasság dolga Istenek munkája,
Eők rendelik kinek ki legyen matkája,
Azok nélkül vakot fordít az kotzkája.

Ha úgy tetszik azért ez az jó Istennek,
Ebben is szolgálok vitézi fejednek,
Nem is kell kivüled más senki szívemnek,
Csak te vagy reménye árva életemnek.

Azon lészek miként velem együtt **MURANT**,
Te kezeden adgyám, s tarsas sajátod gyalant,
Igaz Izereterünk csak legyen egyaránt,
Meg-adgya az Isten az mit szívünk kívánt.

Eőrüll **WESSELENI** ez kedves válasznak,
Iobban mint az őszvegy madár az tavasznak,
Mellyet nőstényetül telek el-szakasztnak,
S' az pusztá erdőkön bännattal aggosztnak.

Végtére egy más közt illyent végezének,
Hogy mind az két részrüll ebredve lennének,
Mihelt **MARIATUL** levelet vennének,
Az mint ő rendeli, mindgyárt gyóhetnének.

Ez **WESSELENI**nek melly őrvöndötes hír!
Hasznosab sebének mint az Balsamum ir,
Olyan kedves képer az Apelles sem ir,
Mellynek jóvendőben szép Izemelyével bír.

Mert

Mert miként Phosphorus az haynal emelő,
Az több Csillágoknál fenyesebben kelő,
Vgy ez egyebeknél töb szépség viselő,
Minden állapottya ízeretett nevelő.

Gazdagsággal lúnot Cypriát szépséggel,
Szívével Bellonát, Pallast elzeséggel,
Belzédével Svádát, Phabét, deliséggel,
Igaz Penelopét követi húséggel.

Musák tudománya nyelvének szollása,
Haynali hasadás ajaká nyilása,
Orczája pünkösdi rosáknak szállása,
S-VESSELEN szívének tüze, s-lángozása.

Le sem veszi izemét szép ábrázattyarúl,
Mint az fas-kefelő mikor naphoz járúl.
Eórómeft rosákott szedne orczájárúl,
S-klarist szakasztana kedves ajakárúl.

Kapis azon közben kesken derekához,
Egy csókra hajtani akarja magához,
De hasonlo lévén az gyars karikához,
El fordul s-nem enged modott illy dolgához.

Erre gerjett tüze hejában fárada,
El készített csokja ajakán marada,
Az hová szánta volt oda nem ragada,
Vgyan kár az szép csok hogy csak így szárada.

Wessele
ninek
Maria
csokolá
sára való
hasfanta
langer-
jedele.

Noha az csok előtt kezéből ki mufa,
De mint könnyű szellő megént meg fordula,
Nem idegenkedik mint hogy meg holdula,
S gyenge hajából vert pereczéhez nyula.

Egöd ezt. Az gyars üdö mint hogy senkit sem vár
Hanem szokott rendi folyásában el jár,
Edgyütt letelünködt meg kajonlotta már,
S egy más személyétül benünködt mayd el zár.

Az távul letelnek pedig maradéka,
Az feledékenség, mellynek ha árnyéka,
El-nyomván, szunnyadna szivednek szándéka,
Kölcsön fell ez attam perecz ajándéka.

Arva személyemert juttassa elzedben,
Tudgyad mit végeztél velem è berekben,
Nincsen annyi hay szal az attam pereczben,
Menyit léfzeiz nálam te emlékezetben.

Kedves ajándékát vészti nagy kedvelen,
De esik szivének igen sérelmelen,
Hogy szép személyétül válni el kellelsen.
Az mint bucsuzik is tőle keserveffen.

Egy má- Ell válván egy mástul, két féle térének,
stul valo Egy rélz MARIÁVAL vár felé menének,
el vála- Az töb vitézékhez más rélz lietének,
fok. Kik FERENCZ szivének nehezen esének.
Han-

Hánzör teként viszszá, míg őret láthattya,
Vigyázo szemeit oh mint nem jártattya!
S mikor tovább menvén ezt nem vigyazhattya,
Meg kedvelt személyét gondold mint ohattya.

S-viszszá akar térni nem birhat tűzével,
Az mint meg-is indul fel lobbant szivével,
Kéri VADASZI PAL, s-inti betzédével:
Hogy ezt ne mivellye, s-mayd tartya kezével.

Tészen vála nagy kárt viszszá menésével,
MARIANAK jutvan szemben cseledével,
El árulta volna magát személyével,
Mely lett volna dolga hamar veszélyével,

Azért szokták vakon írni az szerelmett,
Hogy nem tud ősmérni semmi velzedelmett,
VADASZI PAL ha ád vala engedelmett,
FERENCZ is velztére talál vala vermet.

Van MARIA után szíve nehésséggel,
De más felől megént tellyes reménséggel,
Mars Venus, s-az Isten lévén segitséggel,
Fel virad várt napja megént fényességgel.

El hagyott sereghez azonban jutának,
Az kik ez dologban semmit sem tudának,
Hogy tovább mentek volt annak színt adának
Mellyet az vitézek valónak tudának.

Onnét meg indulván haza verekednek;
Az fáradság után nyugodni erednek,
Kis pihenést M u s a M adgy te-is kedvednek.
Meddig az rób dolgok fel nem kerekednek,

MARSAL

MARSAL TARSOL- kodó Murányi Venusnak

HARMADIK RESZE.

A Z váró sziveknek nincsen nyugodalma,
Az kit el-borithat szerelem hatalma,
Farad s-elmejének van sok agadalma,
Reméltet dolganak míg nélelő jutalma.

El-válása után az két árva főnek,
Egyre, másokra-is nehéz gondok győnek,
Nyughatatlanságot kik szivekben lőnek,
Mig modgyát eythetik az rendelt údőnek:

Ha ők nem nyugodnak, kelyfel Musam te-is,
Az második után meny harmad részre-is,
MURANBAN WESSELEN miképen ment be-is,
Beszeld ell s-dolganak mint szakat vége-is.

Két hasonló dolog szerelem, s-vitézség,
Kiket egyaránt ér mind jó s-mint veszteség,
Venus és Mars, között van régi lőverség,
Az miként tanított enűl az régiség.

Az vité-

Az kerel
mesnek
és az vi-
tézkedő
nek egé
lő alla-
pattyá.

Az vitézek dolga s-az szerelmeseké,
Egyenlő, olly ezé az mint az masiké,
Az melly üdőtész az vitezt erőlsé,
Az szerelmest azon teheri kedvelsé.

Az vitézek dolga sok földekett járni,
Kétes reméniséggel szerencsét várni,
Az puha életet kedverüll el-zarni,
Elsőt havát, s-zaport egyaránt próbálni.

Kétes szerencséje az szerelmesnek-is,
Sokat farad, s-vilel melizze utakat-is,
El-szokta mulatni az lágy ágyakat-is,
Eősmér sok hideget, s-forró napokat-is.

Vigyaz leseire az vitéz s-strasát ál,
Alom szemeire éjjel-is ritkán szál,
Kévánt probajára ha mi modott talál,
Siet, s-nem tartya meg semmi vesély s-halál.

Az szerelmesnek-is ébredve kell lenni,
S' szükség az ejbül-is gyakran napott tenni,
Alkalmatóságot vigyázva kell venni,
S' tekéltet helyehez serenyen kell menni.

Az vitéz kedőnek nem kis mestersége,
Hogy az melly strazákat allat ellensége,
Azokat el-fogja s-gőyzzé serénsége,
Lesz nyereségérül úgy job reménsége.

Az íze-

Az Szerelmének-is nem utolsó gondgya,
Annak csalásában mint leheszen modgya
Ki vigyázásával gatoltatik dolga,
Ha ezt győzi, magát szerencsésnek mondgya.

Ejjel útt az vitéz gyakran ellenségre,
S' véletlen csapása fordúl nyereségre,
Tart az szerelmes-is sokszor setéségre,
Hogy nyílyán ne kellyen dolga veszteségre.

Az vitézi dolog forgando s-kétséges,
Néha hasznos, néha káros s-veszteséges,
Szetelem dolga-is nem mind nyereséges,
Ha most gyönyörköttett volt éléb inséges.

Az vitézkedőkör sok veszély rémiti,
Kezdett uttyokrúl-is gyakran meg-téríti,
S' néha nem reméllert veszélyben keríti,
Meg szabadulásra csak Isten segiti.

Ki visell több veszélt mint az Szerelmések,
Kiknek minden dolgok s-uttyók felelmések,
Lévén az irigyek ellenek, izemelek,
Iorá várt napok-is gyakran keservelek.

Ennek mind kettőnek csoportos az uttya,
S' nem olly mulatsághoz mint Pegasus kúttya,
Sok munka fáradság várás túrás futtya,
Ha mi jot fordít-is azt sem hamar nyújttya.

O

Nchéz

Nehéz ugyan várni az szerelmeseknek,
Az szerént az proba leső vitézeknek,
De az údó szabván modgyát mindeneknek,
Annak rendi ellen ezek sem mehetnek.

Allani az údó ellen ha lehetne,
Akar mi-is végben könnyebben mehetnek,
Tűzérűl szerelmes hamaréb tehetne,
Vitézi proba-is eléb készülhetne.

Szerelem, s-vitésség illy hálontó társok,
Kiknek FERENCZBEN-is egyút van lakások,
S' hogy ha az údótúl nem volna várások,
MURANY felé régen volna indulások.

De az mint végezett szép Aszfzonykájával,
Időtúl kell várni annak az modgyával,
Ohajtván szivének titkos fajdalmával,
Hogy kévánt ideje győne gyárs szárnyával.

Az várás mivel hogy gyűlöl késedelmet,
Nem arhat magának semmi engedelmet,
Mig fell tett szandékán nem vés győzedelmet,
Az mellyre Istentúl ohajt segedelmet.

Azonban az údó el jár folyásában,
MARIA sem nyukzik kedvére MURANBAN,
Hanem nagyon gondos szorgalmaskodásban,
Mint érne jó véget fogadott dolgában.

De

De erős fát ingat nehéz mozdítása,
Miolta alá volt FERNANZhez járása,
Annyira hatotta szívét fogadása,
Hogy mayd beteg ágyra történik szállása.

Fáralztya elméjét s-nyughatatlankodik,
Hol le áll, hol ballag búsul s-gondolkodik,
Dől sokszor könyökre, halgat s-szomorkodik,
Mint elsővel ár-víz gondgya szaporodik.

Nem hoz csendes álmot az ey-is szemére,
Az hives haynal-is nincs könyekségére,
Ebéd s-vocsora-is nem lehet kedvére,
Mind kelet s-mind nyugatt bút erelzt szívére.

Orczái rosái mellyektől hervadnak,
Az gyenge Clarifok ajakán száradnak,
Vidam tekénterű szemek szomorodnak,
Az ferény lépésű inak-is lankadnak.

Az bú, s-az gond, csuda az mint fogyasztonak,
Mint gyenge fűveket az dér, hervasztonak,
Mint az nyári hevesutak, badgyasztonak,
Mint hajak őszitő údók, aggasztonak.

Az bu az elméket téfzi csenderlenné,
Az szokott jó kedvet mordás-kedvetlenné,
Az test ferénységét resté s-erőtlenne,
Az jó falatot-is meg únts-izerlenné,

Maria
törődé-
ses bu-
sulási
képen
vigyo
végen
fogad
la sze-
rént Ma-
ránnak
felad-
sát,

Látván változást azért MARIANAK,
Kikett bús fejére az gondok hozának,
Lészen ez hírével őcsének EVÁNAK,
S tudakozza okát ily nyavalyájának.

Az okoság talál mindgyárt fogákokot,
S tudgya olly paláttal földni az dolgokat,
Melly alol nem látni azok mi voltakot,
Együgyű halak-is így nyelnek horgokat.

Az vér has nyavalya akkor uralkodott.
Magos MURANYBAN-IS BÉ MENT S-GONOSZKODOTT
Mondgya azért ő is hogy abban akadott,
Melyből minden teste s-ereje lankadott.

Valonak hiszik ezt bádgyadotságáru,
Ki-is vélhetet mást akkor MARIARUL?
Nem gondolkotharván titkos szándékáru,
Szorgalmatoskodnak meg orvoslásáru.

Készűll az orvolság s-fietnek érette,
El-hozzák, ezt maga EVA készítette,
Vgy vélvén az dolgott az miként szinlette,
Vér-has veszélyétül az Nénnyét féltette.

Mondgyák éllyen véle amaz le téteti,
Hogy tovább bé veszi vélek el hiteti,
Azonban azokott más felé viteti,
El kezdet gondgyára bús elméjét veti.

Nagy

Nagy dolgokatt mozgat, irtozik terhétül,
Azokott kezdeni sok egy Menyecs-kétül,
Hectornak-is elég volna, az szivétül,
Avagy Vlyfsefnek practikás fejétül,

Vgyan-is gondold meg figyelmes elmével,
Lehetett gondgyának minémű terhével,
Oly dolgott kezdeni kétes szerencsével.
Melly nagy veszélyeknek rakva félelmével.

Hogy eleget régyen fogadála aránt,
Arrul valo gondgya ad szivének csalánt,
Azon törvén magát mint adgya fel MURANT,
Mellynek erőlségért tartják csuda gyalánt.

Nincs egyéb csak KADAS ehez segítség,
Ki tudván az dolgot van igaz hűsége,
De sok az kettőhöz ennek nehézsége,
Nagyott nem bir az kis erő rehetsege.

Végben menetele másképpen nem lehett,
Az csendes éczaka ebben ha mit tehett,
Mikor az setét éy halgatáfra mehett,
Akar mi titok-is gyarsab utat vehett.

Veszedelmes ez-is: mert noha más nyukszik,
De az szokott strása az Várban nem alszik,
Ha szemre kell, az mi szivek alatt fekszik,
Késérő pár luggal az fejek melekszik.

Vgyan-is palástolt titkok ha ki nyílnék,
Illy practikajokott melly dolgok nem érnék.
Szomorú rabságra az MARIAT vinnék,
KADASTAL az hohér bástya hozzat mérnék.

Mind ezeknek retteneg ugyan nagy voltátul,
S irtoznak vállai illy terhek tulyátul,
De el nem szakadhatt fell tett szandékátul,
Az igaz czáfolni nem szokott szavátul.

Hogy azért eleget tégyen szavainak,
Noha nehéz terh az gyenge vállainak,
De nem kedvez ezért semmi munkáinak,
Csak modgyátt talállya célzott dolgainak.

El tekélli ezen hogy csak által csik,
Nem nézvén minémű rémitések lesik,
Azért szoros uttyát addig irtyák s-nyelik,
Alkalmatolságát végtére keresik.

Dedalus szorolván Créta szigetében,
S-tartatván Minostul rabságos inségben,
Szerelmes hazája jut gyakran eszében,
Mint szabadulhatna hannya elméjében.

Fell kél, s-figyelmessen nézi az helyyekett,
S-el jár alatomban minden szögletekett,
Szabadulására hol lelne résekett,
Lattya környös-körüll az nagy tengerekett.

Tóródik

Törődik magában s-hánnya praktikáját,
Meg unvan az fogság kedvetlen igáját,
Miképen győzhessé tenger Morotvaját.
S-láthassa valaha, ohaytot házáját.

Mellynek mint hogy egyéb mogyát nem láthattya,
Vy mesterségekre elméjét fordittya,
S-mond szabadulását ha az tenger tiltja,
Az tág levegő ég szabad uttyát nyittya.

Szerez azért titkon fiával tollakott,
S azok fűzéséhez készit viafzokott,
(Vy talalmány) csinál azokbul szárnyokott.
Magára, s-fiára ragasztja azokott.

Az kik erejével magokott emelik,
Fel kelvén Cretabul tengert altál kelik,
Vágyott honnyok felé uttyokottrendelik,
Várt szabadulással akarattyok telik.

Igy MARIA szive lévén bús fogságban,
Mint ki vágyo madar meg-únt kalitkában,
Szorgalmatoskodik az szabadulásban,
Ejjet-is gondál tölt fok gondolkodásban.

Az vár kerületit szemeffen vizsgállya,
Alkalmatosságot nézi hol talállya,
Latván hogy mindenütt nagy meredek állya,
Azt miként győzhessé szivet nagy gond szállya.
Hogy

Hogy adott szavának elégét rehetne,
Merre WESSELENI titkon fell mehetne,
(Mert dolga jó vége másként nem lehetne.)
Az magos falok közt olyan helt keresne.

Meredek kősziklák az fell hágást tilttyák,
Mint tenger Dedalus uttyát el szorittyák,
De szűkség s-akaratt őt-is meg-tanittyák,
S' kellő talalmánnyra elmejet fordittyák.

Mária
szorgal-
matosá-
ga az lé-
trák ke-
szítelé-
ben mel-
lyeken
be-bo-
csathassa
Wesse-
lenit
Murán-
ban.

Azért mint Dedalus viaszos szárnyokott,
Készit MARIA-is titkon lájtoriakott,
Mellyekkell győzhesse az nagy kősziklákott,
S' ilyen mesterséggel készíti azokott.

Az vár fokon járván czérna szálát vélzen,
Annak az végére kővésket kótt s-télzen,
Le-ereszti, s-az falt méri néhány részen,
Letra állásához csekélyeb holl lészzen.

Az mint építetve van most az új bástya,
Az melly szomszédlagát az Csigáknak tarttya,
Akkor csak kőz helyl volr azért azt választtya,
Alkalmatosb helyét nem-is találhattya.

Meg mérvén melységét kőves czérnajával,
Tizenkét ölre nyúl az czérna hoíszzával.
Mig fölittüll edgyez az falok allyával,
Melly van elmejének nem kevés gondgyával.
Mert

Mert nehéz szert tenni olyan lajtorjára,
Melly tizenkét ölig nyuuytozzon holzszára,
S' ugy bocsátkozhasson az falok allyára,
Hogy az alatt lévőtt hozzá az bályára.

De ad Isten orvost ez nyavalyájának,
S' mutatt futamator meg-akatt dolgának,
Mert gyön megént Eöttze (kit hinak Evának.)
Látogatására gondos MARIANAK.

Talál az gyars elme itten-is szinekett,
Velz hamar nyelvére kemény beszédekett,
Formálván cseléde ellen nagy sembekett,
Muttat haraggal tölt kedvetlenségekett.

Kérdi. EVA okát sembeskedésének,
Amaz illy választ ad értekezésének,
Vigyazatlanságát unta cselédének,
Ez oka haragos kedvetlenségének.

Most-is nem kevés kárt (mond) izaporítottak,
Sok derekalt s-párnát ölzve rothasztottak,
Mondom szellőztetésük de szot nem fogattak,
S' azt felelik hogy ők letrát nem kaphattak.

Az mint hogy nincsen-is nekem olly Laytoriám,
Az mellyen azokott az padra bordatnám,
Nem örömet ped g más helyt fitogatnám,
Azokért magamott hogy meg ne szólátnám.

P

Mert

Mert sok Erdélyi nép győn s-megy most az várba,
Az idegen pedig gyars az meg-fzollásban,
S' izemes akarmi kis dolog vizgálásban,
Mint magában vétke eléb talál másban.

Csendesítő szoval mond Eörcse Nénnyének,
Illy kedvetlenségi azért ne lennének,
Másút Laytoriákat, ha nem lehetnének,
Van Listiusnénak, azokért mennének,

Listusné akkor nem vala MURANBAN,
Vidula MARIA, Eörcse tanácsában,
Angyal ízol belőle gondollia magában,
Vgy tetezik hogy immár eléb van dolgában.

Az mondott Laytárját azért el-hozattya,
S' el-hozatván titkon az padra tolattya,
Serénkedik kezdet dolgát nem mulattya,
Készítetteti, s-talám maga-is forgattya.

Sok mester ember van mivel hogy MURANBAN,
Mint valami czéhes mezei városban,
S' lat ki ki dolgához külömb hivatalban,
Kótél csináló-is lakik vala abban.

Ezzel kötelekett gyarsán vizfszáltatott,
Mellyeket titkolan párnákban dugatott,
Hogy észre ne vegyék padra ugy hordatott,
Letra készítéshez ezekkel fogat ott.

Rövid

Rövid volna csak egy: mond mást-is fogjonak,
Fogják, s-körülbírtte serényen forgonak,
Az mint az mérték ér olly hoszszát toldonak,
Meg-kötik, s-fogai erőfőlen tartonak.

El-képzitik mennél job modgyával lehet,
Bizik hogy már dolga szaporábban mehet,
S-ísten, áldásából kívánt véget vehet,
S-Letra segedével WESS ELEN föll győhet

Akkor ILLYESHAZI nem vala MURANBAN,
RAKOCZHOZ ment volt Kassa varásában,
Ez-is segitette MARIAT dolgában,
Mert mint máskor nem volt annyi nép az várbá.

Eléb pedig hogy sem az létra kész lenne,
Mihelt látá dolgát hogy már jobban menne,
S-végben vitclérűll reménséget venne,
Vitéz WESS ELENnek illyeket űzene.

Sies Kadás, ahoz az ki, ohajtva vár,
Társott adó tavaszt mint az őzvegy madár,
Vigasztald,s-jelencsd meg hogy kehen,váró már
Meg-jádzom szerencsém valamiképen jár.

Csótörtők eezáka hagyot üdők légyen,
Ha én nem rettegek ő-is izivvett végyen,
Az mikor az üdő ejszél korrá mégyen,
Az fel győvetelben próbát akkor tégyen.

Csak áthatatóság nem kell egyéb ehez,
Modor keresek én, az Várban mindenhez,
Kész uttyát találja az fel győvételhez,
Isten hozza, s-bizzon igaz hűségemhez.

Meg-indula Kadas szokott sietséggel,
S' Fülekre érkezik kedves kövéréggel,
Telik WESSELENI ujjáb reménsséggel,
S-kezdendő uttyához lát nagy serénsséggel.

Wesse-
leni ke-
szülte.

Kik tudgyák az dolgott szollitya magához,
Azok tanacsából készűll probájához,
Hiván segítségűll az Istent magához,
Ló reménsségben ván s-bizik-is dolgához.

Tanácsott tartának ehez mint-kezdgyenek,
Az nagy hegyek által melly uton mennyenek,
Tanult kalahúzkod vélek kik legyenek,
Hogy az nem járt uton ne tévededgyének.

Egy régi szolgája vala MARIANAK,
Melly elől jároja volt tiz gyalogának,
Ficzéknék nevezik nevéül attyanak,
S-ahoz jakab nevet az Pápok adanak,

Ez Rima-Szombatban egy Vásárkor-lévén,
Fell-tekert puskáját maga mellé vévén,
Az Tolongo nép közt ő is menvén, s-gyóvén,
Akarattya ellen ki súl nem remélvén.

Melly-

Mellynek golyóbilis gyárs repülésében,
Egy szegény Alsíszonnak akad az mellyében,
Nem szenvedt tovább lelkét az testében,
Harmad napra véget szakaszt életében.

Rohan az fokaság az mellyért Ficzekre,
Köteleket hánnak az puskás kezekre,
Erdemes fogságra vitetik Fúlekre,
S-Hánnak kimilletlen kemény Temleczekre.

Az holl szegény IAKAB soványon tartatik,
Az száraz kenyér-is jó ízűn falatik,
De hogy FERENCZ kezdett dolga forgattatik,
Onnét szabad uttya neki-is nyittatik.

Mint hogy régi szolga volt MURANY Várában,
Tudos az ott való útoknak dolgában,
Azért őt állattyák az Kalahúzságban,
Temlecz fogságából hozván szabadságban.

El rendelnek mindent tanácsos elmével,
Készül WESSELENT Vdvara népével,
Több Hadnagyoknak-is adatik hírével,
Kiki készen légyen maga seregével.

Szép számu gyalogját azért meg indittya,
Más nap Lovalt-is utánna mozdittya,
Mint őt vagy hat százig népét szaporittya,
Az fok jó Katona egymalt batorittya.

Sereny inu lovak alattok ugrálnak,
Sok jeles példakott mentekben izámlálnak,
Viselt dolgaibul kik F E R E N C znek álnak,
Véle edgyút most-is örömeit próbálnak.

Sok vitéz emberrel mérész az serege,
Kiknek az merre csap fegyverek melege,
Világi életben lesz soknak elege,
S-mereviti testét, az halál hidege,

Vadási
Pál vité-
sége.

Amaz magyar Heőtor véle V A D A S Z I P Á L,
Kinek vitéz hite az nagy egekig izál,
S-vérrel izzant tőre valamelly felé vál,
Vagy hal az ellenség vagy el fut s-férre ál.

Az vadásznak nevét igazán viseli,
Sok Pogány vaddal van Gyöngyös gyakran teli,
Mint vigyázo Vadász azokat fel leli,
Kit meg nem öl benne Fűlekre emeli.

Felső hadakban-is vadászat gyakorta,
Az Svedek vadait ottis gyakran fogta,
Heőtori fegyverét merre fordította,
Az ellen állokat mint menykő rontotta,

Fekete
László
dicsérete

El nem maradt tőle F E K E T E L Á S Z L Ó - i s ,
Eősérűl vett neve mellynel ha hallo-is,
De fejérb erkölcsű nem vala C A T O - i s ,
S-ennél nem vigyázob az tanult ráro-is.

Az ked-

Az kedves erkölcsöt az nagy emberséggel,
Szép maga viselelt szelid csendességgel,
Okos vitézkedést meg ért eszésséggel,
Ha ki le akarná írni mesterséggel.

Ez legyen példája s-más formát se végyen,
Igaz jedzéseket csak ez szerént tégyen,
Bár maga Apelles itilője legyen,
Hogy ha kép írása nem rendessen mégyen,

Gombkötő János-is Füleki fő hadnagy,
Ki emlekezete Prága körül-is nagy,
Te-is Farkas Eabián Battyáddal jelen vagy,
Szép vitéségedből hátra most-is ne hadgy.

Kazai János-is az PETER DEARKAL,
Követi ezeket, s-gyón az gyalogokkal,
Kik mivel hogy éléb valának utokkal,
Polomnal egyeznek meg az lovagokkal.

Tób fok vitéz ember fok hires Katona,
Kiknek (ha Történnék harczy zenebona)
Mindenike fegyvert örömeft rántana,
S-mint az busult vad kan sebeket olztana.

Vigan megyen azért illy szép seregével,
S-bátorittya magát azok erejével,
Eöket-is biztattya fok szép betzédével,
Hogy meg áldgya Isten várt nyereségével,
Iutnak

Az sereg
rémüle-
se Mu-
ránban
esett á-
gyu lö-
vellek
miatt.

Jutnak rút havasok kegyetlenségére,
S-kősziklás utoknak meredekségére,
Viradván más haynal ey serétségére,
Alig áthatot bé vegezett lesére.

Hogy két áldgyu löves lén **MURANY Várában,**
Kin az egész sereg vala zaydulásban,
De gyars **WESSELENI** az bátorításban,
S-okossan illy fogást találá dolgában,

Wesse
leni biz-
tatása.

Vitézek ezt áldgyu lövésnek vélnétek,
S-hogy bé vitték hírünk ne talám félnétek;
Várt nyereségünkrűll kétefsek lennétek,
De vadászok lőttek nem egyeb hidgyétek.

Mint hogy völgyék öblén az szók meg-akadnak,
Egy zendülésnek-is kettős hangott adnak,
S-nyári menydörgésként fel s-alá csapongnak,
Az apro puskák is mint áldgyúk ropognak,

Ezt pedig az Echo cselekedzi velem,
Mert őt-is vitélte néha az szerelem,
S-mint hogy az ő dolga vala veszedelem,
Varna hogy engem is rémitne félelem.

Volt ez seregéből régen az Nympháknak,
Kik szűz Diánával erdőkön vadásznak,
Akkor-is maitere volt az Csácsogásnak,
S-efet szerelmében végre Narcisusnak.

Melly

Melly igen maga hit léven szépségében,
Meg-urállya Echo s-nem veszi kedvében,
Kin meg-háborodik s-but nevel szivében,
Meg-emelzi magát, végre keservében,

Teste nedvessége buval el-szárada,
Csontraibul pedig kőszikla torrada,
Nyughatatlan szava az mint molt marada,
S-nyelveskedésének vége nem szakada.

Völgyek között történt volt el-változása,
Ottan vagyon molt-is szaporab lakása,
Kinek végezódik bekével szollása?
Hogy ettől ne volna vissza csaptatása.

Mint hogy szerencsétlen volt ő szerelmében,
Irigy másíknak-is jó szerencséjében,
De ám úvölcsön ő az hegyek völdgyében,
Csak én Alszonykámnak maradgyak kédvébe.

Ez lövések azért meg ne rémitsenek,
Echo zengéséből kik nagynak tetczenek,
Eléb eletemtől Parcak el-mertzének,
Fell tett szandékomtul hogy sem el-ejczenek.

Meg-csapja Phaëton azonban Lovait,
S-tengerben meriti arányos hajait,
Hesperus hozza fell hives arnyékait,
S-emeli az údó éjjeli gyászszait.

Q

Nem

Nem kélnék dolgokkal ők-is serénkednek,
Rút havassók közül alá ereszkednek,
Az MURANY allyai síkra verekednek,
Nyolczvan az javából ezekre esküdnek.

Hogy éltek fottaig egy mást el nem hadgyák,
Az dolgott egy szivell s-markots kézzel fogják,
Magokott kaplnak, s-pradának nem adgyák,
WASSSELENTÜL várnak, s-őszavat fogadgyák.

Vitézék-
nek Mu-
rán' erőf-
ségétül
valo ir-
gozása.

Előttök az ora mellyben próbálnok kell,
Sibongnak egy mást közt tamatt beszédekkell,
Látnál fok Kátonát változo szinekkell,
Mint ki tengerre üll hab hozó szelekkell.

Irtoznak MURANNAK nagy erőlségétül,
S-annak meg-vétele lehetlenségetül,
Ki nagy Sándornak-is probalt seregétül,
Nem félne s-sem Xerxes fok ezer népétül.

Egy az többi között végre nem tűrheté,
Régi vitéz vala s-az dolgokott érté,
Solmosinak hittak, szemeit fell vété,
S'WASSELENTIT ilyen kérdésvel illeté.

Voltalé MURANBAN? felel hogy volt volna.
Azt mázodé hát meg? mondgya végzet volna,
Már Alsízonkajával, s-dölga készen volna,
Csak az oda menes más héja sem volna.

Solmosi

Solmosi fejének terezik ez csudának,
Hogy ennire hülzen egy Afiszony szavának.
Kélsz akartva keres (mond) veszelyt magának,
Mint az hajas Samson híven Dalilának.

Nem tanácsos dolog Afiszonyoknak hinni,
Hizelkedésekhez mérget szoktak kenni,
Mikor leg hívebnek látczik hozzád lenni,
Mint Sirena akkor szokot csatra venni.

Circe mennél kedvest énekett inditott,
Leg több tündéségét akkor szaporitott,
Sok kedves orczákott rút bőrrel boritott,
S-emberi szép izemélt baromra forditott.

Itallyának oly ifsz Pandora-is csinált,
Szaj-kényeségének mellyel kedvett talált,
De mikor gyomort ért fojto mereggé vált,
S-mezzell szinlet ize nevelt foknak halált.

Félő itt-is az méz mérgett ne névellyen,
Az kedven adot szó mordul ne felellyen,
Ióra remélt nap homált ne emellyen,
S-ennyi szép vitésség veszélyre ne kellyen.

Solymosi szaváin FERENCZ boszszonkodik,
Dorgallya hogy ilyen képen gondolkodik,
S-mások szívében-is akadalyoskodik,
Szégyen az melly félénk szokall pironkodik,

Efele amaz téged féltlek nem magamott,
Az holl kell ki vonom ott én-is kardomott,
Kevesnek-is tartom az én halálomott,
De tégedet szánlak el-veszni Vramott.

Az a' szép vitéség kit veled szerzettünk,
Hercules modgyára faradvá kerestünk,
Vilsvén lok sebet, s-abbúl folt vért testünk,
Illy mod nélkül vesze s-igy lesze el-estünk.

Amaz szerzett szép hir, ki ér az egekig,
Keletről fell gyövénterjed nap nyugatig,
Nem meheté tovább hanem csak holnapig?
Illy hamar vesztede s-vilzed végezetig.

Hidgyed végét éri MURANY mind ezeknek,
Aszfzony szavaiból meg-lád mik kövérnek,
Tegedet RAKOCZI GYÓRGY kezében ejtnek,
Az hohér baltiarul benűnkett le-vetnek.

Ezen WESSELENI annál inkább indul,
Neheztell, s-testében vére-is fell posdúl,
Mord rékén tetekkel Solymosihoz fordúl,
S-illyen dorgálásra az ajaka mozdúl.

Mint okos kormányost az támatthabokban,
Olynak tartottalak téged az hadakban,
I-et volna is ha mi reműlés másokban,
Teled remellettem bízattat azokban.

De mi

De im rontasz inkább hogy sem építénél,
Máskor is el vesztegecz, nem hogy segitenél,
Azért vagyé itten hogy így rémitenél?
S-kész nyereségünkrüll világszárteritenél?

Régi vitéz hied nem edgyez ezekkel,
Szégyen pironkodnod ilyen beszédekkel,
Kitül félsz illy sereg vitéz emberekkel,
Kik mint Sándor hada, olyak fegyverekkel.

Ha fortélyát látnám el-kezdett utomnak,
Kész akartva veszélyt nem hoznék magamnak,
De ólmérem szívét igaz Atzlzonymnak,
S-el hittem általa jó végét dolgomnak.

Midőn tetejére az Ida hegyének,
Iuno, Pallas, Vénus, le ereizkedének,
Hogy ott itilletett a végre vennének,
Az szép arany alma jutna mellyekének.

Ez vala fel téve: az szebbiké légyen,
Köztök itilletett mellyről Páris tégyen,
Meg allanak azért az pásiton négyen,
Varván Páris voxát ki fejére mégyen.

Iuno gazdagsággall Parist édesgeti,
Bölcs tudomány igér, Pallas, s-hitegeti,
Szép Lada Leányat Vénus emlegeti,
Ha ő lesz az nyertes (mond) ezt ölelgeti.

Meg veri az többit, ez retszik kedvének,
Az almat itilli Venus személynének,
Azonban érei hévülni kezdenek,
S-gerjed benne langja szerelem-tűzének,

Nyughatatlanokodik s-kél az-tengerekre,
Nem hayt gyars habokat forgato szelekre,
Batran veri fejét minden velzélyekre,
Csak meg kedvelt vadat vehesse lelekre,

Meg igitte Venus: van jo reménségben,
S-mint hogy az szerelem bölcs az mesterségben,
Módot talál végre az ölmeretségben,
S-hozza véle dolgát titkos fővetségben.

Király Menelaus az Görög Országban,
Lada Leánnya ván ennél házasságban,
Ezt ohaytya Paris, s-ezért vagyon lánghan,
Gondolnád hogy magát fásasztya hejában.

De mint hogy végezet titkon Helonával,
Az mint mondam az szép Lada Leányával,
S-az Görög kerteknek leg szeb virágával,
Még-is kedve telek fel tett szándékával.

Mert az gyars gallyákra titkon fel ülteté,
Rengő vitorláit ízelnek ereszteté,
Magát véle együtt Trojában vitété,
S-mint Vénus igitte kedven ölegeté.

Telehe-

Te lehetetlennek mondtad volna ezt-is,
Rémitvén mint engem szerelmes Párisi is,
Az mint hogy miatta ólmért lok veszélyt-is,
De szeretted s-mézúl vette az mérgét-is.

Meg-ijedvén kezdett dolga nagy voltátúl,
Ha könnyen el állott volna szándékátúl,
Öressen let volna ágyá Helenátúl,
S-nem melegült volna ohaytor lángjárúl.

Igaz hogy Pandora s-Circe tündérkedett,
S-sokakon nem remélt fortélt cselekedett,
De igaz szerelmek kikhez nevelkedett,
Annak hogy sem ártott, inkább kedveskedett.

Szavaiban kéres nem lehetek annak,
Ki igazságául sok jeleim vannak,
Az igaz szeretők mint Syren nem csálnak,
Mérget méz szín alatt az bal szívek adnak.

Végezett dolgunkhoz tőle valami kell,
Tekélletességén tudom nem múlik ell,
Adott szavaimtull én-is nem állok ell,
Az szerencse dolga miképen viszen fell.

Nem volt semmi helynek még olly erőssége,
Kin (az ben lévővel lévő szövétsége,)
Az külsőnek nem volt volna nyertessége,
Kiváltképen ha volt Venus legitsége,

Venus

Venus inditoja az én dolgomnak-is,
Minapi izavai biztatnak Mársnak-is,
Vagyon ehez kedve szép Alszyonkámnak-is,
Az kikkell erejét győzőn MURANNak-is.

Efféle féltenség azért távul légyen,
Szokott bátorságot az katona végyen,
Végezett oránkra már az idő megyen,
Reméltet hűségét kiki velem tégyen.

Wessele
ni el-
hagyvan
seregét
elől me-
gyen
egy né-
hányd
magá-
val,

Elhagyván seregét derekasb számávall,
Meg indul azonban egynéhany magávall,
Ha az hely zendülne valami lármávall,
Le csendesítene hogy azt szép izavávall.

Az mint hogy egy partra midőn ballagnának,
Az pórok barmara ottan találának,
Az őrzők hirtelen egyben zaydulának,
S-meg ijedvén tőlök rolvayt kiáltának.

Ayánlyak szép szoval nékiek magokott,
Hogy nem cselekesznek ők semmi károkott,
Inkább másoktul-is védnék marhájokott,
S-igy csendesíték az zajos totokott.

Az MURANY allyai faluban érének,
Ottis az sok totság rajok zendülének,
S-egy tartván puskáját WESSELEN mellyének,
Kérdi kik volnának, s-itt mit keresnének.

Hogy

Hogy ők Illyesházi solgái volnának,
Füleki tolvajok után nyomodnának,
Kik az szegénségen sokat prédálnának,
Az parasztok előtt illyeket mondának.

Kikkell az Pórok-is meg csendesülének,
De az falun által alig meherének,
Hogy megént sok barmott, s-Totokott érének,
Azok-is ellenek mind fel rezzenének.

Itt-is mentegetik mint amott magokott,
De most olyan könnyen nem hiszik szavokott,
Lobban meg vízgallyák mint eleb uttyokott,
S-forgatnak azonban fejszét s-dorongokott.

Végre csoportonként egyben zajdulának,
Meg-edgyezet szível rájuk rohanának,
Mellyek előtt ők-is ferre vonodának,
S-egy fen álló kender köziben állának.

Az Totok utannok oda-is menének,
W E S S E L E N I körül forgodni kezdének,
Puskát ragad ő-is s-tarttya egyikének,
Hogy útat csinállyon testén az lelkének.

De félven hogy lármát az Várban ne tégyen,
Melly kezdett dolgában akadályul légyen,
Mint hogy az pattanás ejjel melízze mégyen,
Le teszi az puskát hogy más fegyvert végyen.

R

Palloft

Pallost ragad azért s-villámlik kezében,
S-midőn villámlását látták az setétben,
Mint mikor lebet vesz medve az űzésben,
Lén az egész Totság nagyobb zendülésben.

Ha lattál valaha parászt zendületett,
Egyben rohanások kit elől vehetett,
űzik, s-ritkoltások az égig mehetett,
Vélnél köztök lenni végső itilletett.

Az ki mit rágathatt úgy támad ellene,
Nincs parasztok közöt az ki kiméllene,
Nem vizsgálják ők azt, ki mit érdemlene,
Többet-is fizetnek hogy sem mint kellene.

Hid-ell ellenek-is nem másként rohantak,
Gyenge olah tánczott laboknak nem vontak,
Bi zabi illy kedves tot notát mondtak,
Mint az kőlyke vezített Tygris ordítottak.

Az sokaság ellen hárman mitt tehettek,
Kiváltképen mint hogy harczolni nem mertek,
Azért egeiségét magoknak kerestek,
S-az több seregekhez azonban siettek.

Mint az sebes menykő villámlo üdőben,
Az merre csap sok fat ront le az erdőben,
Avagy keveredvén rút zápor elsőben,
Az mint praedal Eurus néha az mezőben.

Vgy

Vgy téherték volna nagy csapást ezek is,
Az mint hogy valának probált vitézek is,
Hullottanak volna sok paraszt fejek is,
S' Charon költözterné eddig lelkeket is.

De jövendő dolog ökött tartoztatta,
S' jollehet pallosat F E R E N C Z ki rántotta,
De az lobbant tüzet hogy sem mint gyutotatta,
El álván előttök azt inkább óltotta,

Mint hogy borította nagy setét az eget;
Gyászban van az hold is s-vísel rút fellyegett,
Nem találhatták fell mindgyárt az sereggett,
Fel s-alá bujdosván busulnak elegett,

Hol mi kertek s-vizek köziben akadnak,
Egy patakbul másban véletlen szakadnak,
Kik kerengéséből az mig ki fakadnak,
Fél óránál többet bujdosásnak adnak.

Vizek
s-kertek
között
valo buj
dosások.

Végre csörtölözött egy parton hallának,
Bátoritván egy mást arra indulának,
Az mikor egy mástul nem meszélze valának,
Mind az két rész hamar egyben szollálának.

Meg ösmérik egy mást az jelt rudakozván,
Kazai jános gyön szép gyalogot hozván,
Kin kétséges szívek ujjula vigadván,
Meg-indulnak edgyütt faluban ballagván.

Kazai János
ér-
kézik az
gyalog-
okkal.

Az holott ben vala immár az lovalság,
Kik miatt mint hogy nincs semmi csintalanság,
Le rakta az fegyvert s csendesült az pórság,
De az vitezeket tartya szomoruság.

Nem tudgyák az Vrat melyfelé szakadott,
Feltik hogy valami veszeiyben akadott,
Azonban az sereg hogy így izópánszkodott,
Az mondot gyalog-is oda nyomakodott.

Mikor azért ők-is bé-verekedének,
Alig hogy egymással kardra nem kelének,
Meg-ösmérvén egy mást le csendesedének,
Hogy el-tévelt Vrok meg-tért örömlének.

Továb cselekedni mit kell tanácskodnak,
Külömb külömb fele vélekedést mondnak,
Egynek ez, s-másiknak amaz tetczik jobbnak,
Az köz Katonák-is fokképen síbongnak.

Azt javallyák többen hogy ott ne kétsenek,
Hanem az melly úton effelé győrttenek,
Vgyan azon megent viszíza siessenek,
Mi halzna hejában hogy itt teprengenek.

Az mint FERENCZNEK-is az tetczik némelynek,
Az szomizéd réteknél tovább ne mennyenek,
Ott hálván jó rendű strását rendellyenek,
S'fáratságok után pihenést vegyenek.
S' hogy

S-hőgy titkos dolgokrul semmit se véllyenek,
Mas napra viradván idején kellyenek,
Az MURANYI völgyön rabolást tegyenek,
Füleki házokhoz az után mennyenek.

De Isten s-az Venus ezt jobban rendelte,
Az kegyes-is szavát el nem felejtette,
Egy követet titkon alá csesztette,
WESSELENIT mingyárt de fel nem lelhetette,

Hanem egy más közöt hogy így Sibongnának,
Valami fittyentést hallottak mondának,
Vagy hárman FERENCzell oda futamának,
Az mondott követre reá találának,

De nem hisznek néki kémnek mondgyák lenni,
Nagy dolgokban nem-is jó mindennek hinni,
Titkos álnoksággal sok rá szokot vinni,
Az igaz s-álnok közt gond valasztalt tenni.

Eők-is az követet azért meg vizsgálák,
Hogy igaz embernek s-nem kémnek találák,
Szavain el eset sziveket táplálák,
Eőrülnek, s-magokott Istennek ajánlák,

Semmit nem mulatván lovakra ülének,
Az magos vár felé hágtatni kezdének,
Mint az hohér bástya van, arra terének,
Az lovak hátarull megéint le kelének,

Gyalog
hagyák
az hegye-
ket.

Gyalog indulának az magas hegyeknek,
Hagjak az oldalát az nagy meredeknek,
Mint az fáratt vadak mellyeket kergetnek,
Az magas oldalon lehelve liernek,

El fát maga-is alig viszi testét,
Az szokatlan utnak meg unta keresztét,
Az nagy meredeken rettegi ell estét,
Nehéz pihenéssel viszi lélegzetét.

Meg áll: s-mondgya tovább hogy immár né mehett,
El állott lábain több lépést nem vehett,
De úzvén szerelem egyebet nem tehett,
Pihenvén meg indul, s-megyen az mint lehett.

Az Vár
alat va-
lo ker-
tekhez
jutnak.

Azonban vár alá jutnak az kertekhez,
Adnak ott kis údórt meg pihenésekhez,
Vízét ohajtonak el szárat inekhez,
Félelem s-reménség állot az szivekhez.

Remélhetik ugyan munkájok jó végét,
Hívén az kegyesnek tevéletességét,
Viszont meg gondolván ennek nehélségét,
Féhetik el kezdet dolgok vesztességét.

Az mint az játékos ki vár szerencsétül,
Reménséget vészen az fen lévő pénzrül,
De retteg az szive az koczka vetéstül,
Hogy el ne fordítsa várt nyereségérül.

Az ki

Az ki szerencsére szokta magát vétő,
Nem bizonyos, dolgát mi fogja követni,
Néha nyereséggel szokot az fizetni,
Többször veszteséget kell nála keresni.

Szerencse lábai golyóbison álnak,
Hirtelen fordulván jobrul balra szállnak,
Holl szépé holl ruttá mint ründérek valnak,
Allando nyugovást nehezen találnak.

Ha mi jött fizet-is azt-is gondal nyuttya,
Vgyan-is az joknak csoportos az uttya,
Mint W E S S E L E N I T-is lok rémités sutytya,
Mig vart örömévell bús szivét uyittya.

Szerencse szerelem, két egyenlő dolog,
Kiknek állapottya változással forog,
Hol jora, hol balra, szerencse csavarog,
Szerelem-is hol vig, hol buvalnyomorog,

Mivel hogy az Venus, tengerbűll született,
Annyának el fayzot lyána nem lehetett,
Hanem hasonlatos erkölcsört követett,
S-minémű szüléje tart olly természetett.

Az tengerek pedig veszedelmes pallyák,
Habozo hajokat valakik meg szallyák,
Sok féle felelem, s-rémités próballyák,
Gyakran nem reméllet veszelyek talallyák.

Sok há-

Sok háboru údők támadnak ellenek,
Vitorlás arbocz fak hajostul rengenek,
Mint rád omlo hegyek habok rémitenek,
Az el czélzot partul meszlizére eytének.

Meg csendesül néha s-az habok meg szűnnek,
Az kedves údónek hajosok órúlnak,
Azonban az meg szűnt szelek ki repúlnak,
Vyab félelemmell az hajok rendúlnak.

Valamig az hajos kívánt parthoz nem jár,
Mind addig félelmes tengereken az út,
Ellene holl fok hab holl más jiestés fút,
Vgy nyertes, az várt part ha nyugodalmat nyútt.

Igy az szerelemnek ki áll hájójára,
Sok ellenkező szél gyön vitorlájára,
S-nem kevés rémités veszi próbájára,
Mig verekedhetik ohytott partyára.

Az mint W E S S E L E N I bő példája ennek,
Hány akadállya nincs az miolta mennek,
S-menyi rémitések ellene nem kelnek,
Meg tettzik hogy Venus lyánya az tengernek.

Mondám az kertekig hogy verekettenek,
S-kevés meg pihenést magoknak vertenek,
De rezzenés nélkül ott sem lehettenek,
Csórtólózést halnak s-talpra serkentenek.

Egy

Egy csoport gyalogot fejek felétt látnak,
Meg-edgyezett szível gyarfan kardot rátnak,
Mint próbált fiai hadokozó Mársnak,
Alig egy más között hogy sebbel nem ártanak.

Soknak az puskája volt pattano félben,
Nem tudván ki légyen egy mást az letében,
De az jó Isten volt olly gondvitelésben,
Hogy nem löttek még-is az fel zondülésben.

Az ő seregekből ezek-is valának,
Mint egy tizen öten utánnok jutának,
Az előttök járott hittak Gabor Pálnak,
Meg ősmérvén egy mást le czillapodának.

S' ollyan végezése lévén MARIÁVAL,
Hogy el-gyövéen készen várja lajtoriával,
Ki az földig érjen az várbul holzszával,
S' azon mennyenek fell az hagyot orával.

Az lay-
torját
keresik.

Azért az laytoria kereséshez kezdnek,
Csenedesb voltaért mezt láb vetkeznek,
Az gyenge láboknak tetczik ez nehéznek,
De az reménségért mindent cselekesznek.

Reménség, s szerelem olly őlztön s-ingerlés,
Mellyekért nincs semmi munkában kiméllés,
Mikor kedves jórul vagyon az reméllés,
Nehéznek sem tetczik az munka viselés.

S

Az jó

Az jó réménségért ezek-is Vrokkal,
Eörömeft fáradnak minden munkájokkal,
Vannak ide, s-oda gyars vigyázásokkal,
Honnét telnék izemek várt Laytoriajokkal.

Nem talállyák sohul: kapuhoz jutának,
Meg-szollal az vártás, mer da kiáltának,
Biztatás s-reménség kétségre szállának,
Mondván meg-czalattak az miben bizának.

Boszfzonkodik FERENCZ s-polyhákiát ki rántya,
S-keízül, ha az vártás többzör meg-szollittya,
Le-lóvi s-az lelkét Charonhoz bocsáttya,
De halgat s-az száját több szora nem táttya.

S- az mint gyars szemeit vigyázva jártattya,
ILLYESHÁZINAK-is egy szolgáját láttya,
Közell az kapuhoz melly testét nyuktattya,
Mit mivellyen véle tanácsra bocsáttya.

El-űséké fejét: mondgyak ne: jobb lenne,
Két vitéz Katona ha melléje menne,
Illy kemény sugallást az fülében tenne:
Vegyúk mindgyárt fejét, ha fel tekintene.

Vgy-is cselekettek nem bánták életét,
Halván Katonáknak illy igyekezetét,
Inkáb kősziklákban, róytné egész testét,
Hogy sem mozditaná csak egy tekintetét.

Rofz

Rosz végezés vagy on az borátom felől,
El-bírtam szépeg-is, mind kívül s-mind belől,
Lovastul van, vidd-el bizvást szeme elől,
Ne fély, hogy fel nézzen az kősziklák mellől.

Kedveleb jofzágunk nincsen az életnél,
Halálnak szarczolo pénzt ha fizethetnél,
Vané oly kedves jod, mellyet kimilhetnél,
Az mig kedved tartya csak addig élhetnél.

Sok nyavalya forog ugyan az életben,
Nehezb az halállal még-is lenni izemben,
Ki egyben nyomorog ki más gyötrelemben,
Az szerelmes sincsen mindénkor örömben.

Inkáb nagyobb gondgya, s-kénnya kinck lehet,
Tőrében szerelem mint az kiket vehet,
Gondold meg-mennyi bút az gond rajta tehet,
Kedve töltéséhez mig fátadva mehet.

Menyit fátad s-busul ládd WESSELENY-is,
Alig bírják immár lankat labai-is,
S' noha el-érkezett az hagyott ora-is,
Még-is bajos dolga s-nincs az laytoria-is.

Az mellyen (mint mondam) kétséget vévénck,
S' inditot dolgoktól szívek el-efénck,
S' ilyen véletlenülll hogy itt ne vesznénck,
Solmosi ajaki, illy szókra kelénck.

Az létet
fok kere
fésékreis
nem tá-
hattyák
kiért ké-
telked-
nek dol-
gok vég-
ben me-
netele
felől.

Szolmo-
si s. a
Wesse-
lenihez
hogy el-
hadgy-
van Mu-
ránt vi-
s. a men-
nyenek.

Vram ezáfoltattad eléb szavaimott,
S' dorgáló beszéddel illetél magamott,
Ide hozám még-is faradot ragamott,
Az mint nem is izánom veled halálomott.

De holl az laytoria mellyet reméllettél,
Most látezik melly igaz az kinek így hittél,
Egy Alsíszony szavain sokat építettél,
De mint még már viszsa innét, hova gyóttél.

Im mingyárt meg-virad, raytunk lesz fok tótság,
Ki útt az várbul-is az nemet, s-magyarság,
Harmincz ötten vagyunk le s dolgunk romlóság,
Benünk kit le-vágnak, kit nyomorit fogság.

Az míg az setétség le nem húl az égről,
Gyere, lovanikhoz vezetlek az hegyről,
Mennyünk-el ez éltünk szomjuhozó helyről,
Malzbor kinek mint hidgy tanulhattz most erről.

Wesse-
leni el-
tekellet
sádeki.

De az Wasseleeny nem akar el-menni,
Készeb itt vitezúl életét le-tenni,
Mint hegyek közt pórok prađajává lenni,
S' gyalázatos halalt mint az Tolvaj venni.

Mond: inkább esküdgyünk kezére egymásnak,
S-holnap nyilásakor haynali rosáknak
Kezdgyünk vitez modra az kapu vágásnak,
Ha vesznünk kell, veszszünk mint fiaí Marśnak.
Igy ha

Igy ha konzollyák-is halando testünkött,
De nem fogyathattyák vitézi hírünkött,
Sirbul-is életre emelnek bennünkött,
Kronikákban irván örökös nevünkött.

Lassán WESSELENI, távul még az halál,
Jo reménségben légy az mint eddig valál,
Az várt jo Izerencse ezennel rád talál,
S'minden faratsagod kedves örömre vál.

Az mit Isten ígér azt meg adni szokta,
Cupido, szivedet mikor lobbantotta,
Tudde hogy MARIAT tenéked vallotta,
Nem-is leiz másképen, hanem mint mondotta.

Midőn az Istenek régen el oſzlottak,
Külömb-külömb féle helyekre szállottak,
Kik égben, kik földön, kik tengeren laktak,
Az mint az régiek errűll tanítottak.

Külömb külömb ezimert, s-jelt attrak mindennek,
Az mint természeti hozta mely Istennek,
Zöldellő boroſtyánt Bacchusnak szentelnek,
Téged pedig Phæbus Laurussal tisztelnek.

Rosát visel Vénus, lakik-is közötte.
Mert virágos Cyprust lakojut szerzette,
S-virágok kall kedvét ot gyönyörköttette,
De az rosát jelűl ok-nélkül nem vette.

Maða, lajárt vére méltán kedvelhette,
Mert egyszer sétálván lábát meg lértette,
S-abbul cseppent vérét veszni nem engedte,
Rosát nevelt róla s-czimerül azt vette.

Az rósa másként-is kedves mindeneknél,
Mikor gyengén nyílnak pünkösdi údöknél,
Mint rosák nincsen szob virág az kerteknél,
Az szű-is örvendez mololygo színeknél.

De nehéz azt szedni, mert terem tövissen,
Mellynek az teteje fakadott hegyessen,
Ki akarja azért hogy rosát szethessen,
Tövis sértéseket szükség viselheszen.

Venus-is vér által jutott az rosához,
Mást sem erezt könnyen kedves virágjához,
Adván olly értelmelt ezeknek titkához,
Hogy nem könnyen jutni szerelem dolgához.

De az mihez mennél nehezeben juthatni,
Azt annál kedveleb izzel kostonhatni,
Étel kedveségét jobban ugy tuthatni,
Ha azt várakozott gyomorral kaphatni.

Hideg őlmérteti meleg kedveségét,
Mord tél ohaytattya az nyár kegyességét,
Rekkenés kelleti szellők frissességét,
Setett éy várattya az nap fényességét.

Igy az

Igy az szép rósa-is annyival kedvessebb,
Az le szakasztása mennél séremlmesebb,
Szerelem-is annál gyönyörűségesebb,
Mennyivel az uttya volt veszedelmesebb.

De elég már az kit WESSZLEN szenvedtél,
Az sok tövis után rosát érdemlettél,
Készen van az létra melyről kételkedtél,
Meg adgya az Isten az mit reméltetél,

Mikor azért illyenképpen fáradnának,
Az létrara hamar nem találhatnak,
S-azon nem csak kised buval aggodnának,
S-az kedves remények bus gondra jutnának.

Vadászi azonban járván az vár körül,
Imé Kadás Márton eleiben kerül,
Melly kedves uyságon az szive meg örül,
Minden előbbeni kétségett el törül.

Fittyentvén jelt adnak az több vitézeknek,
Mellyre nem mulatva FERENCZEL sietnek,
Kélzen van az letrá (mondgyák) fel mehetnek,
Mely uylála len az kétes sziveknek,

Mint az lesben álló ki vár ellenségett,
El eped viselvén nyári nagy hévségett,
De ha nyereségrüll lát jo reménségett,
Fel ugrik, s-el felejt minden nehézségett.

Vadászi
Pál Ka-
dasra ta-
lál kitül
jo hirt
halnak
az le e-
restett
letra fe-
löl.

Igy

Igy ők is jöllehett vannak lankadásban,
S-fárattak inai az nagy hegy hagásban,
De meg uyulának ez uyság hallásban,
Mint nyári lankat fű, lágy harmat hullásban!

De minek előtte ezek történtenek,
S-az hoszu laytorján fel verekettenek,
Hald ehez az Várban miként készültének,
S- MARIA dolgai ottis mint lettenek.

Ollyakott forgatván titkos elméjében,
Mellyek ha tűnnének másoknak szemében,
Nem mehetne előll igyekezetében,
Izzad az homloka végben vitelében.

Mária
késületi
Wessele
ni fel
botsátá-
sához.

De bizik Istenben s-kézűll probájához,
S-mint hogy csendes álmod vet mindé magához,
Nem emeli szemét most vigyázásához,
Io reménsséggel van s-bizvaft kezd dolgához,

Kevés szám szolgait edgyűvé gyűlteti,
Erős hittel őket mind meg eskűrteti,
Látván hűségekett hogy már meg hiheti,
Meg ajándékozván illy szokkal illeti,

Szolgai-
hozvaló
beszéde-

Nagy dolgott forgatok szolgaim elmémben,
Csak bennerek bizom pedig s-az Istenben,
Ha mellettem lésztek fogadott hűségben,
Reméllek jo véget igyekezetemben.

Tudgya-

Tudgyátok méltatlan sok szenvedésemett,
S' Atyámfiaitul vet rövidségemett,
Mellyek éles tőrként sebhetik szívemett,
S' epešzik mint méreg keserves fejemett.

Borult volt miattok életem homályban,
Eők voltak az napok s-fénlettek MURANBÁN,
En mint homályos hold üldögéltem gyászban,
Töltvén oraimott sok titkos írásban.

De meg-szánta Isten árva életemett,
Igérte kőd után kívánt nap fényemett,
S' el-hozza ezennel várt segedelmemett,
Az ki meg-szabadit ezektől engemett.

Velem edgyűtt azért jó szível legyetek,
Jót ad az jó Isten semmit ne féllyetek,
Az mint parancsolom úgy cselekedgyetek,
Szép jutalmat tőlem hogy érdemellyetek.

Ezekre az szolgák ajanlyak magokott,
Ha kell-is mellette rántani kardokott,
Vgy sem szánnyák érte vérek ontasokott,
Egy szível, s-lélekkell fogják az dolgokott.

Első dolga-is az várták el-fogása,
Nem-is lehet addig dolga jó folyása,
Mig azoknak czirkál szabados látása,
Mert rótyótt titkának lenne ki nyílása,
T Ezekhez

Az vár-
ták el-
fogása.

Ezekhez lát azért s-meg kerüli titkón,
S' az mint üvöltőnek rendre az vár fokón,
Ra fogja hogy roszszul vigyáznak s-illy okon,
Csak hamar egyenként ragattattya nyakon.

Kezekert erőssen hátra kötözteri,
Leányok hazában fogságra viteri,
Eskütt csatlofival ökött örlizteri,
Dolga jo végeig el lem erefizteri.

Az ízerént az Német fő straza mestert-is,
Vgyan az Németek tilzt viselőjét-is,
Meg-fogattya, s-kötik hatra kezeket-is,
S' hanyák az többihez gyárlan ezeket-is.

Egy Inassa léral ILDYESHA ZINénak,
Karolyt hordoz s-álmott nem ad madarának,
Razkodván az madár reá találának,
Vgy mint amazokkal ezzel-is bánának.

Tizen egyre telik száma az Raboknak,
Kik fölött az őrzők kardokat forgatnak,
Ha mi rezzenése törtennék azoknak,
Lenne szakadása feyektől nyakoknak.

Nem mernek mozdulni félik halálokott,
Látván az nyakokra esendő kardokott,
Meg-fogatásokban nem tudván okokott,
Reizketéssel várják mi éri dolgokott.

Az egész

Az egész várban nincs több esztrala egynél,
Az ki úvöldögél az kapu felinél,
Éz-is tovább lévén az valasztott helynél,
Miatta szabadon fell s-ala-is mennél.

Mikor már illy utatt nyitott probájához,
Vészen egy fél tekert pár pistolt magához,
Hasonlit az szive vitéz Bellonához,
Mégyen szolgálival az Hohér bastyához.

Ott mint Ariadne ki Theseus várta,
Mikor ejjel s-nappal tenger partját járta,
Honnét gyön szerelme ohajtva vigyazta,
S' kevés orait-is ezernek izamlálta.

Hasonlatosképen ő-is serénkedik,
Gyakor fegyelemre füle erefzkedik,
Mint mikor vadd után vadász lesékedik,
Várja szerencsejét honnét emelkedik.

Melly nehéz az várás fő képen azoknak,
Szerelmes szivei kiknek edgyütt laknak,
Tavul esik pedig válasok magoknak,
De napott rendelték szemben jutásoknak.

Az váro
szivek-
nek n'uk
hatatlan
fága.

Nincs ott nyugadalma elmének s-az szemnek,
Az fok értékezők sűrön győnek s-mennek.
Egy kopogásra-is serénnyen fel-kelnek,
Vgasson az kувasz arra-is serkennek.

Valami zendülés szozatók esznek,
Etel-is el-hadgyák csak ki mehesse nek,
Almok sincs csendessen kit végeszhesse nek,
Ott jár eszek együtt miként lehesse nek.

Sokszor nyíl az ablak, nézik az utakott,
Az melly felől várják jó akarojokott,
Ha mások győnek-is remélik azokott,
Nyughatatlansággall mulattyak napokott.

Ha hamar nem telik kévánt reménségek,
El-kedvetlenülnek s-nő gondos kétségek,
Hogy meg-tudgyák okát indul követségek,
Miert történt nem várt kesedelméségek.

Melly nehezen várja gondold MARIA-is,
Füfel minden felől maga szolgaja-is,
Ha csak egy remélt zörgést hallana-is,
Futamadna mindgyárt, ha nem az volna-is.

De sok várafra-is lemmit nem halhatnak,
Csudállyak illy foká mi okért mulatnak,
Késedelmek miatt majd kétségre juttnak,
Nem tudván hogy már az kapunál futosnak.

Nem várhattya tovább magát bátorittya,
Az készített létrát alá bocsátattya,
Kadaft az Vár fokról mellyen le-szállattya,
Ha el-érkezteké általa láttattya.

Az létrá-
nak le-
eresztése.

Vissza

Vizsá fordul Kádas mondgya nem talállya,
Kin Aszszonya szivét nem kevés bú szálllya,
De le küldi megént hogy jobban vizsgállya,
Ha rá talál magát ezekkel ajánlya.

Készen vár Aszszonyom fel tett játéka-hoz,
Vagy hat fordul vagy vak fokot az koczká-hoz,
Iaczik már csak gyöy-el, ohayt-is magá-hoz,
Bizik, jor ad Isten kezdett munkájá-hoz.

Azonban vizsá tér M A R I A házában,
Nem alacson buval törödvén magában,
Farasztya elméjét nagy gondgya habjában,
Ha el nem gyön tova-b mit kezdgyen dolga-ban.

Mária
busulá-
sa Wes-
seleni
kéfede-
me mia

Hozzá kezdett immár titkos munkájá-hoz,
Eresztette lábát pallya futásá-hoz,
Ha most nem vitetik reméllet tárdgyá-hoz,
Nem léfzen más modgya annak fogásá-hoz.

Mert le hull fedele ez után titkának,
S' ki teteznek kőrmei röytött szándékának,
Ha kell szabadulni az fogott strázának,
Meg kérdik az okát meg fogatásának,

Adgyon bár szintennek, szavának nem hisznek,
Titkos fortélyára hitekkal eskűszenek,
Kiért az várt napok rut ködökben esnek,
S-remélt szabattságbul nagy fogságok lefzenek.

De mivel hogy fel tett, meg akar jádzeni,
Akarodé végzet szándékát hallani,
Eőrök Kronikákban méltó ajánlani,
Nem lok Afzszony tanult illyeket állani,

El-tekél
lett Bán-
dék Má-
riának
ha Wef-
seleni el
nem
győne.

Ha az WESSELENI az mellyet vár készen,
Végezett dolgában fogyatkozást részen,
Fogadása ízerént az létrán nem lézen,
Eskűszik magának hogy illy utatt vélsen.

Hogy lévén minnyájan most mély aluvásban,
Az vár őrzőkött-is hanyatván fogságban,
Sógora részérüll kik vannak az Várban,
Hivassa edgyenként azokott házában.

Az melly elérkezik mindgyárt fejét vegyék,
Ha más, s-harmadik győn azzal-is azt regyék,
Negyednek, s-ötödnek azont cselekedgyék,
Halonlo mustára az többit-is vigyék.

Az ellenkező részt mikor így fogyattya,
Az többit az mellyre akarja haythattya,
Császár húségere az Várat tartattya,
El kezdett pallyáját így-is végig futtya.

Nagy igyekezett ez egy Afzszony szivétül,
Ki hallott illy probát bár öreg őszétül,
Nem-is czafolt volna, igyekezetétül,
Meddig végben nem ment volna ez kezétül.

Mint

Mint ha magát látnád Pallaft az MARIAT,
Hasonloságának nem-is tudom héyját,
Meg vonná ez-is ugy, mint amaz kéz yját,
S-magához övezné harczoło kard iziját.

Mária
bátorlá-
ga.

Ha mind kettő edgyütt találna állani,
Es viadalomra akarna szállani,
Ez-is kész mint amaz ugy harczott állani,
Melly bátrab kőzöttők nehéz választani.

Meg elegendé Venus azonban terhekett,
Vilelt eddig szívek elég tövisekett,
Régen volt miolta farasziya ezekett,
Ideje hogy együtt nyuktaffa fejekett.

Mikor azért mászor Kádas alá szálla,
Vadászira az mint irám ugy találá,
Siett Afiszonyához ki bus-gondban állá,
Io hirt höz, mord kedve nyulasra vála.

Mondgya: Vadaszi Pal az léttranal van már,
Maga is W E S S E L E N oda csak közel jár,
Kit halvan Afiszonya szerényben mint madár,
Futamék, s-az hagyott helynél vigyazva var.

Azonban Vadaszi léttran emelkedik,
Kazai janostall fel-is verekedik,
Ott álván az kegyes tőlők kérdezkedik,
Vtánnok az Vr-is mégyen s-nyomakodik.
Máslizak

Az lét-
rán fel
menete-
lek.

Másfázak az kő-sziklát sokan el-esnek-is,
Alkalmatlansága nagy az serétnek-is,
Alig hogy nem juta ebben FERENCznek-is,
Mayd vége lett volna szép életének-is.

Mert ugy csuszamodék az völgyek mélyére,
Hogy történik vala élté veszélyére,
De meg kapák még-is jó szerencséjére,
Csak az Isten viselt gondot életére.

Ervén az laytorját kezdnek az hágáshoz,
Az szerencsétlenség itt-is akadalt hoz.
Vgyan sok tövissen jutcz FERENCZ rosádhoz,
Igy jutt az arany-is az szép ragyagáshoz.

Az mint Nemetek-is valának mellette,
Egy az laytorjára fel ment volt előtte,
Mikor az felső részt oda fel el érte,
Jiették az falt mint lovat ált űlte.

Sem alá nem akar sem fel onnét menni,
Mondgya Vadászi Pál mit kel véle tenni,
Vessük le: hogy ha ez így történne lenni,
Nem fogná kedvesen WESSELENI venni.

Mert utánna vagyon, esnék az nyakában,
Le úrné őtet is, van-is ezen gondban,
De addig rángattyak fel vonnyák azonban;
S-mehetnek az létrán immár szabadabban.

Menvén

Menvén egy Inassa kardgyával előtte,
Málikát utánna puskával rendelte,
Ezeknek fell jura ő-is közepette,
Ennyi vezzély között Isten segitette.

Mikor ilyen gondal fell verékedének,
Meg-álván az bátyán két felé nézének,
Nem vélnéd melly hamar harminczra telének,
Mind válogatottak, az kik ott levének.

Eőrüll Wesseleni szép számu népének,
Ha mi zendülések ellenek lennének,
Ennyi vitéz ember nagy csapást tennének,
Bátorittya őket, semmit ne félnének.

S' mond: Az szegény Ábony de mely felé lehet?
Mellyrüll szánakodó kérdést alig tehett,
S' nem-is végezheti jól az kezdet nevét,
Eleiben fordul mint az könnyű evet.

S' felél: En itt vagyok (ott-is várakozott)
Vége ván már búmnak melly eddig ágázott,
Az sok retteget is szivemről távozott,
Nem félek, pedig hogy Isten ide hozott.

Ezen fárat szive ujjula Ferencknek,
Mint izzadott testhez ha szellőt eresztnek,
Kezéhez békéllik az kedves kegyesnek,
S' kérdezi még hatra mi dolgok lehetnek.

V

Kellé

Kellé valakivel menni harczolásra,
Mond MARIA: minden haylot most álválra,
Csak kuvalz sem serként ellenek morgásra,
Nincs lég kisseb ok-is az kardoskodásra,

Mellyen annyval-is inkább örülének;
Kin lévő gyalogért, s-lovalért küldének,
Úzenik azok-is hogy mindgyárt gyónének,
S-erős esztrások ott azonban tevének.

Mária
maga
házában
veszi ké-
zen fog-
va Welle
lenit.

Ezek közt MARIA FERENCZ kezét fogja,
S' mint hogy az idegen az utat nem tudgya,
Hogy ötett követség többinek-is hadgya,
Hazához vezeti, s-kedvesse fogadgya.

Mikor az kegyesnek szállására érnek,
Az el-egett gégek nedvesítést kérnek,
A' hitt szajjal kapják ha mi vízhez férnek,
Bort-is hoznak, de vett FERENCZ tiltást ennek.

Mondván az Katona itt jofzánon légyen,
S' hogy údó mulatást hejában ne tégyen,
Hanem kezdett dolga kívánt véget végyen,
Maga MARIAVAL az más házban megyen.

Az Kapitányért küld Alizsonnya szavával,
Nem kélk öltöztvén egyéb ruhájával,
Hanem veszi magát könnyű papocczzával,
S' jelen van mentéje csapratott ujjával.

Az mint

Az mint ajtó megett WESSELENI állá,
Meg-ütterik hátul az Kapitány vállá,
Háttra néz, szívére nagy felelem szállá,
Ijettében haja szála-is fell állá.

Kérdi ősmérje: retteg az szollásban,
Nagy akadály az felz az nyelv fordulásban,
Felel végre, lévén szíve dobogásban,
Ősméri: de mint gyótt nem tudgya az várban.

Arrúl tudakoznod (mond) néked nem szükség,
En kezemben vagyon már e' nagy erőtség,
S-hogy fejed ne érje ugyan itt vesztesség,
Ne legyen egyebhez benned-is az hűség.

Hanem az harmadik Császár Ferdinándhoz,
Hozzám, s-ez mellettem lévő Atziszonyodhoz,
Esküdgyél ugyan most hittel-is azokhoz,
Másként mindgyárt rántá kárdom haláloddhoz.

Kézf ezt cselekedni: mint meg-is eskűvék,
Hittet elvégezvén, Vitézekhez küldék,
Porkolábot hijak, az-is el-érkezék,
S-mint az Kapitánnak, dolga ugy történek.

Volt Illyesházinak Nagy Ferencz Hadnadgya,
Kire régen gerjett WESSELEN haragja,
Az több tisztek között hiják ezt-is hadgya,
Kardot fog, s-ezekett haragosan mondgya.

V 2

Vagy

Az Vár
Kapitán
nyát és
az több
várbeli
tisztekét
Ferdinánd
Császár és
magok
hűségére
eske-
tik.

Nagy Fe-
rencz
Illyesha-
zi had-
nadgyá-
ra való
Wessle-
ni harag-
ja s. an-
nak meg-
ijede-
lése.

Vagy halálnak fia, ted-le életedert;
Nem szenvedem tovább rosz emberségedert,
Ezentúl el-ejtem nyakadtúl fejedert,
S-Plutohoz bocsátom, ebédre lelkedert.

Ilyen gözös szaván feje szédeledék,
S-szokatlan voltatúl gyomra imeledék,
Purgatio sem kell, hala folyamodék,
Hozzonak füstőlött, rút bűz cicszkedék.

Nehéz dolog az félsz lokat cselekerett,
Nyalkaságott czifrát gyakran el-felejtett,
Tollás bokkrétakott, s-forgakott le-fejtett,
Mint Hadnagy Vrammal rosz rezet-is eytett.

De nem bantá, szólván MARIA mellere,
Hanem mint az többit, ezt-is meg-eskette,
S-mint hogy eytett-bűzét tovább nem tűrhetre,
Kapitány s-Porkoláb után-eresztette.

Gyalogokott végre, s-az Tizedesekert,
Kik ILLYESHÁZIHoz tarták hűségekert,
Hivatá, s-le-tévék ezek-is hitekert,
Az Katonák közze küldvén mind ezekert.

Az Porkolabért küld ujjonnan, s-hivattya,
Ad elől az kulesott: mond ő, nem adhattya:
Vélvén WESSELENI talám csak jadzattya,
Fel for haragjában s-kezét kardra csapja.
Végét

Végét éri vala talám életének,
De MARIA bizonsága mentségének,
Mondván szokták vinni kulcsokott Eöcsének,
Vgy tudgya hogy most-is ő nála lennének,

Meny érte Porkoláb s-az kulcsokott kérd-ell,
De Afzszonykám öcsétt kérlek ne ijeszd-ell,
Kéri de nem adgyák nem gyótt ideje ell,
Bé-zárlott kapuját várnak hogy nyitnák fell.

Nem tehet egyebet meg kell jelenteni,
Eörög Afzszonyátul azért meg úzeni,
Hogy az Vár kulcsait kéri WESSELENT,
Adgyák ide, mert nincs egyebet mit tenni.

Illyéshá
zinénak
meg-ije-
dése

Mint mikor véletlen égések támadnak,
S-az hir kiáltonak szavai rivadnak,
Azonban az szomszéd fedelek gyuladnak,
Az ben lévők az mint ijednek s-izaladnak.

Nem külömbén Ev a öreg Afzszonyával,
Meg-ijed ez dolog nem várt uyságával,
Fel ugrik s-van szive nagy dobogásával,
Borul orczája is felsz haloványával.

El-nyomjak az mellyét nehéz lélegzeti,
Miképen gyóttek fel, csak alig kértheti,
Porkolab sem tudván, modgyat nem értheti,
Kapja az kulcsokott, s-eleiben veti.

Patvor vigye kulcsát (mond) ha oda az Vár,
Azért az Porkoláb FERENCZhez viselja jár,
Meg viszi az kulcsott, s-oda is atta már,
Iolvagyon: mayd meg nyil az kapu-is az zár.

Mondám, hogy az miként tűz támadásában,
Az meg ijett népek vannak futósásban,
Vgy ezek-is az Vár meg vétel hallásban,
Valának el rémült s bodult zaydulásban.

Vgy vagyon: sőt az mint mikor gyarstűz gerjed,
S fel lobbant házádban az fejedre terjed,
Öltözötedet-is nincs mod hogy el érjed,
Az mint vagy, csak ugy kell tűz előtt ki térnéd.

Vgy hally itt szép dolgott s-mosolyodgyál rajta,
Olly izep Comediat nem-is látcz gyakorta,
Nem ketlem hogy maga Venus-is kaczakta,
Más-is valaki ezt izemlélte s-láthatta,

Bolhák- Bolhák Alsíszonyoknak szokott ellenségek,
nak ter- Kis fogacskájoknak van olly hegyeliségek,
méseti. Melly miatt testeknek fakad vilzkerségek,
Eczaka sem lehet kívánt csendeliségek-

Az mint hogy leg inkább éyel-is sértenek,
Edes álombul-is gyakran fel költenek,
Egy oldalrul másra sokszor térítenek,
Nyárban mint hidegben inkább kegyetlenek.
Szabad

Szabad vizsgálol testén minden résznek,
Titkos helyeken-is szabad ugrást résznek,
Ha itt meg rivaliztyák hamar másút léfznek,
Valaholl akarják szabadon vért vésznek,

Kinek MURANBAN-is vala szaporája,
Eörög Alsíszonnak-is meg tölt volt ruhája,
S-hogy nyugodalmassab lenne éczakája,
Meztelen nyomtatott gyakran nyofzolyaja.

Alsíszonyom talált volt akkor-is úgy lenni,
Porkolábnak kulcsért hogy történt volt menni,
S-az Vár meg vételét hurré kelle tenni,
Nem tudá ruháját féltében fel venni.

Mint az esze veszet futos az setétben,
Az mint vagyon talán nem-is jut eszében,
Gyertyát ragad végre, s-hordozzá kezében,
Arollya mindenét nagy yetségében.

Mások meg szolítván velzi magát eszre,
Mig egyeber kaphat az ruhatlan testre,
Terenyét forgattya az középső lefre,
Vgy futos az házban egyből más szegletre.

Az kezében akad végtére palástya,
Visszajával hamar nyaka közzé rántya,
Be fedi az felét, az többit ki láttya,
Nem tudgya mit mivel, illy ijedség bántya.
Hol job

Hol jobbra fordította, s-holl az bal vállára,
Sokáig úgy bolyog s-megy is az uczára,
Meherett az údó mayd fertály orara,
Hogy ez így kerengett sokaknak láttára.

Illyen rémuléssel az mikor valának,
Egyebet mivelni mint hogy nem tudának,
Mint esze vesztettek végre indulának,
Nagy lélek szakadva F E R E N C zhez jutának.

Illyes há-
zinét
Wessle
ni biztat-
tya.

Az ki kezett fogván ijedett Evaváll,
Batorította ahoz tanult szép szavával,
Nem kell lenni illyen el-íjett voltával,
Tegye le félelmét örög Alízonyával.

Nem masért gyótt, hanem kedvevért Nénnyének,
Akart udvarolni régen személyének,
Most volt az ideje el jövetelének,
Isten dolga ezek hogy így történének.

S-hogy az hátra lévő Vitézi sokaság,
Kiktől ohatatlan az alkalmatlanság,
Mikor bé érkezik Némett és Magyarság,
Ne essék Evának házán csintalanság.

Azkin
lévő Vi-
tézek
az várka
puján bé
bocsátát-
nak.

Rendell azért oda mind Magyar s-Németett,
Két tizedből álló rendes őrizetett,
Meg nyittyák az kaput végezvén ezekett,
Bé bocsatták az kin lévő vitézekett.

Eyjeli

Ejjeli homályok hajnalra kefének,
Trombiták rivadnak, s-dobok üttetének,
Környüll álló hegyek, s-völgyek zendülének,
Egyenlő lélekkel Istent dicsírenék.

Az Várbéliekett végtére hivattya,
Császárhoz hű lenni ki akar tudattya,
Mellyhez kiknek kedvek vagyon ben marasztya,
Az többit fegyverek nélkül bocsáttattya.

S' mivel hogy Balog-is mint szintén az MURAN,
Mellyben szondi Matthe vala az Kapitán,
Koronás Királya hűségét el-hagyván,
RAKOCZINAK hajlott vala pártja után.

Szondi
Matthé
Balogi
Kapitán.

Balog-is pediglen az Szécsi Nemzeré,
WESSELENI azért ezt sem felelytheré,
Hanem MURAN után, gondgyát arra veté,
S' RAKOCZI pártjátúl azt-is el-rekeszté.

Mert névével mindgyárt szép Afzszonkájának,
Levelet írta az Kapitánnyának,
Hogy véle közlendő dolgai volnának,
Sietlen, s-ne légyen késéle uttyának.

Nem tudván az dolog miben ván MURANBAN,
Vévén az levelet gyárs az indulásban,
S' csak közell valá már MURANYHOZ uttyában,
Az mikor hirt halla ez nem vélt ujságban.

X

Czáfol.

Czáfolna örömést de nem tér modgyához;
Mert lefeket hántak mindenűrt uttyához,
Retteg hogy ne adgyon okott halalahoz,
Nincs egyebet tenni, fell megy Aszfzonyához.

Maga, s az M'ARIA, s Királya részére,
Eskütti ezt is nagy erős hitére,
Ezer tallért ígér, nekie végtére,
Ha az több Vitézt is hajtya húségére.

Azokor (ugy érczed) kik laknak Balogban,
Az mint hogy farad is Szondi az dologban,
Régi tanult ember, s forgott is hadakban,
Nem könnyen, de ezt is végezi azonban.

Az meg-ígért summa mellyért meg-adatik,
Ho pénz az Vitézek közze is osztatik,
Járt fizetésekhez az mely nem tudatik,
Ajándékon adgyak, kedveffen fogatik.

Pénteken történek MURANY meg-vétele,
Mellyet az régiség Veaufnak szentele,
Nem is iller máshoz ugy ennek letele,
Mint ahoz ki erre modokott rendele.

Venus volt fő czköz, s kalahuz ezekben;
Eő tálalt fiával modot szerelmekben,
Eő bátorította gyakor félelmekben,
V) reménségeket neyélvén szivekben.

Márs

Márs volt más segéde szolgált-is elégben,
jelen volt mindenkor az fok zendülésben,
De ugyan az Venus, vitte jobban végben,
Dolgok egyébképen lett volna vesztében.

Olly volt itt az Venus mint jo elől járó,
Ki szerencsejétül egész dándar váró,
Mig ő utatt csinált volt az Márs strázáló,
Levén mind az kettő igazán szolgáló.

Gyönyörködik Venus hogy ezt végben vitték,
E' nagy erőlségét általa meg-verték,
Az két árva szívet örökre emelték,
S-emlekezetéssé péntek napját tették.

Két kövel jedtzették régen az napokott,
Az kik szerencsések feirrel azokott,
Fekete kővecske írta az másokott,
Igy ősmértették az jokott, s-gonoszokott.

Mélto hogy ez feir kövel jegyeztessék,
Elő kronikában örökké tétessék,
S-az fell kelő napnál nyelvekre vétessék,
Hol nyugodni szokott addig hirdettessék.

Let ez, az Istenek bölcs rendelésekből,
S-az magos egeknek kedveskedésekből,
Mint-is ősmértetik bizonyos jelekből,
S-arrul valo nem várt jóvendölésekből.

Wessele
leninek
Mariá-
val leen
dó haza-
ságáru-
valo jó-
vendő-
lesék.

Első Felesége FERENCZnek még élvén;
Akkor-is Vitézi dol'gokott viselvén,
Hadi utryáibul egylizer haza tervén,
S-holl mi beszédekre egy más között kelvén.

Mond az Aszszony: Vram MURANBAN-is jártam;
Miolta te tőled az minap el-valtam,
Mind az három Aszszont ott edgyütt találтам,
Vár erősséget-is el-kerültem, s-láttam,

Az Aszsznyonyok felől Vra értekezik,
Deliséggel köztők fellyeb mely érkezik,
Az Aszszony MARIA felől emlekezik,
Ehez az szépségben hogy leg több férkezik.

Mondván: tudom nékem ha holtom-történne;
En utánnam őlzvegy szivedben ez tűnne,
Fáratlágod érte addig meg sem szűnne,
Mig hideg nyaszolyád attúl nem hevülne.

Melly égi lelkeknek volt suggalásábúl,
Emberi elmének nem köz tudásábúl,
Hónsolor tanullynk egy páztor szavábúl,
Jövendőliót az-is szokatlanságábúl.

MARIA FERENCZnek mikor napot reve,
Sr MURANbúl le-gyöven végezése leve,
Azon páztor kétszer eleiben gyöve,
S'le gyövő MARIAN ilyen kérdést vevé.
Hova

Hová mégyszonyom? mondgya halásztatni,
Mololyog az Pásztor s-kezd fejet mozgatni,
Nem oda mégysz, kiért kezdi rivogatni,
Nem az te gondod az, hogy nem tutez halgatni.

Vízfzátértében-is pásztor mdg szolittya,
No meg halásztalé? amaz meg rivalittya,
De nem gondol véle, magát bátorittya,
S-jövendőő nyelvét illy szokra fordittya.

Addig jár sz azért te halászni az völdgyre,
Hogy W E S S E L E N nek juttz kezében végre,
Azonban M A R I A fell ballag az hegyre,
Csudáltya mi vitte pásztort é beszédre.

Az érzéken elme mivel hogy gyakorta,
Az jövendő dolgott érzeni meg szokta,
Rakoczi szivét-is titkon mind izgattya,
Hogy még M U R A N T fortély követné miatta.

Az mint irat reá lok leveleket-is,
Hivattya, s-vélzen lok üzeneteket-is,
Ad ahoz némelykor fenytékeket-is,
Hogy mennyen s-ne tegyen ebben egyebet-is.

Egy parancsolattya szintén akkor vette,
Hogy W E S S E L E N nek szándékát értette,
Hogy mennyen, Sogora lokat ingerlette,
El maradasanak de modgyát eytette,

Mikor napott verett le gyűveréléhez,
Mell bayjal jut ott-is igyekezethez,
Hany akadált nem hoz Illyesházi ehez,
Mayd erővel veszi az Fejedelemhez.

Alig-is tuthata tőle menekedni,
Sok fellekkel kellé az dolgott szinleni,
Mint Isten rendelte de ugy kelle lenni,
Akarattya ellen nem vala mit tenni.

Hogy azért végtére őszve igy jutának,
Más féle dolgokban két napok mulának,
Az vig vasárnapra mikor viradának,
Hogy meg esküdgycnek Papot hivatának.

Az két nap folyása tettzett sok heteknek,
Nehez kén várás az Szerelmefeknek,
Ha mellette vannak gerjelztő tűzeknek,
Nagy vagyodása van az hevült sziveknek.

Nem lány forro szállott W E S S E L E N-re-is,
Ingerli Cupido szabadnál többre-is
Nehéz várakozni, kevés időre-is,
Di vigyáz M A R I A az bócsúlletre-is.

Az orca czégére az belső dolgoknak,
S-az arollya tűzét titkos szándékoknak,
Ölmérvén szikráját innét az lángognak,
Gyars okolságával vett ellent azoknak.

Alkalma-

Alkalmátolságát hamar távoztattya,
Hogy maga ne legyen inalsát hivattya,
Hol egy gyón, hol másik, az mint szollittattya,
Ha dolgok nincsen-is dolgokott mutattya.

Mint uyult tavaszszal foglalkozo madár,
Mig rendihez szabott ideje el nem jár,
Nem ál meg himének, az hízeltkedgyen bár,
Tér s-forog előtte, csokot-is alig-var.

Hasonlott cselekezik okos MARIA-is,
Am bár kényszericse Cupido ya-is,
De igaz ideje, ha tovább vo'n is,
Nem lesz épségének kevelebb héya-is.

Vasárnapí napra azonban kelének,
El érkezvén az Pap meg-is eskúvének,
Kedves Lakadalmott gazdagon tévének,
Trombita, s-dob szo közt vig kedvel levének.

meg-ef-
kúvések
és laka-
dalóm
tartások

Mint férhez mentekor régen Medæanak,
Kinek tok siralma, volt házasságának,
Tyfipon Furiák ide nem jutának,
Vuóltó baglyok-is bút nem kiáltanak.

Hanem Hymen, Iuno, Venus jelen lének,
Az uy hazafoknak jokall kedvezének,
Igaz szeretetet, holrig ígírének,
S-nagy remenségeket, szivekben szerzének.

Szárnyá-

Szárnyára kél az hir azonban, s-fel repül,
Csácsogo szajával sok földet bé kerül,
MURANY meg vétele hírefedik s-terül,
Kin az Fejedelemből, s-Császár örül.

Wessele
ni hűsé-
hének
dicsire-
ti.

Dicsiri FERENCZnek dolgait, s-hűségét,
Mint ótvós az próbált aranynak szépségét,
S halálva ősméri nagy érdemességét,
Mert sajátul adgya MURANY örökségét.

Ha akar sz érteni többet hűségéről,
S-annak égig menő szép dicsiretéről,
Halált nem ősmérő emlékezetéről,
S-fullasztó sírban-is ellendőségéről.

Adomány levelét tekéncsd meg MURANYRUL,
Ott latt szép ajánlalt annak mi volt árul,
Márho sem itt többet Achatés dolgáról,
Æneas mellett tört sok faratságáról.

Hűség tükörének nevezi Császára,
Draga szo ez, s-nincsen elegendő ára,
Romolhat üdövel erős MURANY Vára,
De ennek nem léfzen vezető molya s-kára.

Az fént néző hegyek eléb le omolnak,
S-alacson térségre mint mezők hajolnak,
Elébe ez le csurgo vizek vízfolyának,
S-azokbéli halak erdőkre oszolnak.

Mint

Mint emlékezete ennek el enyszik,
Akkor-is ha testét letét firban tészik,
Szép híret az férgek ott sem rágják s-eszik,
Halála után-is élő nyelvre vészik.

Tükör hűségének de hasonlósága,
Az Tükörnek pedig az tulajdonsága,
Hogy kitúl nézetik fénlő tilzaltsága,
Meg mutattya hol van fogyatkozotsága.

Előtrünk az Tükör WESSELEN példája,
Az haylandoságnak kint bánt nyavalyája,
Ezt nézze s-ne legyen tántorgó munkája,
Mint ennek honnyajért villogjon szablyája.

De az mint WESSELEN-t, úgy az MARIAT-IS
S-annak áhataros szive nagy voltat-is,
Melly mayd meg haladgya Iudit probáját-is,
Visei fok száy s-nyelv, s-hirdeti dolgát-is,

Maria-
nak di-
csireti.

Mélto diesiretit nem tartya szoros fir,
Folly Bécsben, s-málut-is felőle kedves hir,
Maga az Császárné néki levelet ír,
Mellyen minden ige nagy ajánlással bir.

Eörökös börtökkel nevét jegyezteti,
Melynek fényétrosda nem szennyezetheti,
Erdemes személyét sűrön közzönretti,
S-többi közt egy küldött loval tiiztelret.

Vitézhez illendő volt cselekedete,
Azért az vitézi ajándék tisztelte,
Rayta nyerge s-minden egyéb öltözete,
Mint Penthesilea ha látnád felette.

Diannának az mely hires vadászása,
Vagy Athalantának futo gyorsasága,
Olyan tekintetes ennek lovassága,
S-minden természetnek deli modorsága.

Az természet más lok jokkal-is kedvelte,
Az mint kívül testét szép rendel nevelte,
Icles erkölcsökkel belől ugy tisztelte,
Mint gyűrőt az gyémánt kedvesben fénylette.

Pegásusnak megnyit irnak rugásárúl,
S-abbul fakart kútnak buzgo forrásárúl,
Az kilencz szűzeknek szokott szállásárúl,
S-azokkal Phæbusnak szép mulatásárúl.

En-is ő felőle annyit beszélhetnék,
S-az minémű elmét azokban lelhetnék,
Benne-is hasonlot bizvást találhatnék,
Eő társaságokban méltán bé vehetnek.

Mely kedves beszédű, hogy ha ezt visgálnám,
Ambrosia izzel szavait találnám,
Sváda kebelében neveltnék ajánlám,
S-az isten Alsószonyok köziben számlálnám.

Ha szol-

Ha szollanék tanult szép okosságárúl,
Minden dolgaiban jól rendelt modgyárúl,
Alig irtak annyit elmés Minervárúl,
Menyit érdemelne mondatni magárúl.

Szép maga viselést rajta ha szemlélnék,
S-annak itillője P A R I sként én lennék,
Junot Pallast Venust s-mást-is ferre tennék,
Eő dicsiretire érdemesben miennék.

Istenes éltérül szolnom ha kellene,
Az vesta szúzekrúl más bár beszéllene,
Ehez az dicsiret méltóbban illene,
S-ahetatoisaga többet érdemlene.

Tekellerelségét s-hűségét ferjéhez;
Ha Musam ajaka venné beszédéhez;
Az mennyi dicsiret fer Penelopehez,
Annyi jót szolhatna ennek hűségéhez.

Vdvara népéhez s-más egyebekhez-is,
Kegyelmet, irgalmát az szegényekhez-is,
Ha izámlálni kezdénem s-venném versfemhez-is,
Más nem sok hasonlót lennék ezekhez-is.

De én mind ezeket nem vizsgálom mélyen,
Hanem dolhaihoz szollok csak csekélyen,
Sok szép virtusárúl más-is had beszélljen,
Múltó dicsireti nevelkedgyen s-élljen.

El is mind az kettő s-vagyon becsülletben,
Nő jo szerencséjek Izoporán mindenben,
Naponként WESSELEN, hág nagyob tiszteltb,
Lévén Csaszirinak érdemelt kedvekben.

Viszik az fel-földre hamar Generálnak,
Szép emlekezeti hol most-is fen álnak.
Azomban az tiszték egyrűl másra válnak,
Nagyob méltóságok vallaira szálnak.

Magyar-Országunknak lesz Nándor Ispannya,
Húségét az Spanyol Király-is kívánnya,
Nagy érdemű anrány gyapjuval kónállya,
Az mint még-is atta, s nyakán fűg bárannya.

Nincsen már több gradics Magyar méltóságra,
Érdemelt virtussa vitte felső ágra,
Honnét fegyelmelen vigyáz az Orzágra,
Isten nyulcsa éltét kívánt hoszításágra.

Igy jutott WESSELEN nagy MURANY várához,
Emeltervén oonét több méltóságához,
Erkezett MUSAM-is már fell tett czelához,
Faratsága után lát nyugadalmához.

V E G E.

4385

180.00

